DEN *danske* STJERNE

Februar 1974
123. Årgang
Nummer 2

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Februar 1974
123. Årgang, Nummer 2

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB
Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

DE TOLVS RÅD
Mark E. Petersen
Ezra Taft Benson
Delbert L. Stapley
LeGrand Richards
Hugh B. Brown
Howard W. Hunter
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
Boyd K. Packer
Marvin J. Ashton

REDAKTIONSKOMITEEN
Doyle L. Green, editor-in-chief
Larry A. Hiller, managing editor
Jørgen Ljungstrøm, coordinator,
Translation Services Department,
Grundtvigsvej 27 C, 1 tv
DK-1864 København

LAYOUT
Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

PRINTING
Paul Giese KG, Offenbach/M
Vesttyskland

ABONNEMENT
6 numre .... d. kr. 15.00
12 numre .... d. kr. 30.00
I løssalg pr. nr. . . . . . d. kr. 3.00
Nævnte priser er incl. moms og porto. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Dalgas Boulevard 164, 2000 København F.

© 1974 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

Indholdsfortegnelse

Guds præstedømme, præsident N. Eldon Tanner 47
„Hjemmelærerforfatningen“, Bruce R. McConkie 53
En Guds mand, sammendrag af Leon R. Hartshorn 55
Hebraiske skikke, Sidney B. Sperry 57
Abrahams pagter og velsignelser 62
Rejser og begivenheder i Abrahams liv (kronologisk kort) .. 65
Rene af hjertet, (et budskab til ungdommen),
biskop Vaughn J. Featherstone 68
Spørgsmål og svar, Edward J. Brandt 70
Hvad er en levende profet? Præsident A. Theodore Tuttle.. 72
Åbenbaringens klippe, ældste Joseph Anderson 74
Se jeres små, ældste Boyd K. Packer 77
Kirkens sande styrke, ældste Gordon B. Hinckley 80
Der var lagt en mormonbrochure i hver sko ....

Børnenes sider

Præsident Smith tog ham ved hånden 9
Guldpladerne (sang) 10
En apostel taler til børnene, ældste Marvin J. Ashton 11
Bedstemors lektie (ven til ven), ældste Theodore M. Burton.. 12
Lisas undervisning, Mary Ellen Jolley 14
Bare for sjov 15
En stemme fra tågen 16

L.D.S. CHURCH
TRANSLATION SERVICES DEPT.
LIBRARY

Et budskab fra Det første Præsidentskab

Guds præstedømme

VED PRÆSIDENT N. ELDON TANNER,
1. rådgiver i Det første Præsidentskab

> *„Kun gennem præstedømmets myndighed kan evangeliets ordinanser modtages eller administreres. Uden præstedømmet kan der ikke døbes, bekræftes, ordineres, præsideres eller i det hele taget forekomme nogen ledende stilling i kirken. I kvindernes organisationer kaldes og ordineres de, der har stillinger som funktionærer eller lærere, gennem præstedømmets myndighed.“*

Det er et stort privilegium, en stor velsignelse og et stort ansvar af være medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, hvor præstedømmet og altså derved Guds myndighed leder og administrerer kirkens anliggender. Alle kirkens ordinanser administreres af og under denne myndighed, ligesom alle ordinanser også modtages gennem denne myndighed. Det er derfor et stort privilegium, en velsignelse og et virkeligt ansvar at bære dette præstedømme og besidde denne myndighed; det er denne guddommelige myndighed, jeg gerne vil skrive om. Jeg tror bedst, jeg kan gøre dette ved at svare på nogle af de mange spørgsmål, der er blevet stillet mig, som for eksempel:

1. hvad er præstedømmet?
2. hvad ligger til grund for jeres påstand om, at I er den eneste kirke, der har myndighed fra Gud?
3. hvorfor holder I på, at præstedømmet er nødvendigt for at administrere kirkens anliggender?
4. hvem bærer præstedømmet?
5. hvilket ansvar har man, når man bærer præstedømmet?
6. hvilke velsignelser følger med præstedømmet?

Skønt jeg ønsker at tale om præstedømmet, sådan som det virker i de sidste dage, så må vi dog, som Brigham Young sagde, gøre os klart, at præstedømmet er den lov, i overensstemmelse med hvilken verdenerne blev, er og vil blive skabt og befolket. Det er efter denne lov, at omvæltningerne i verden sker, det er efter denne lov, at alting inddeles i dage, uger, måneder, år og årstider.

Han erklærede videre, at præstedømmet indbefatter „en fuldkommen regering, fuldkomne love og ordinanser, i overensstemmelse med hvilke vi kan forberede os til at drage fremad fra den ene port til den anden, indtil vi igen kan komme i vor Faders og Guds nærværelse.“ (Journal of Discourses, bind 2, side 139).

Guds præstedømme blev givet til Adam, og gen-

nem ham gik det videre ned til Abraham, som modtog det af højpræsten, Melkizedek, „hvilket præstedømme findes i Guds kirke gennem alle slægter og er uden dages begyndelse eller års ende.

„Og Herren bekræftede også et præstedømme på Aron og hans sæd gennem alle slægtled, hvilket præstedømme også vedvarer og består for stedse tillige med det præstedømme, som er efter Guds helligste orden.

„Og dette højere præstedømme forvalter evangeliet og holder nøglen til rigets hemmeligheder, ja, nøglen til Guds kundskab.

„Derfor åbenbares gudfrygtighedens kraft i dets forordninger.

„Og uden disse forordninger og præstedømmets myndighed bliver gudfrygtighedens kraft ikke åbenbaret for menneskene i kødet." (L.&P. 84: 17-21).

Lad os nu tale om præstedømmet og dets gengivelse i de sidste dage og besvare spørgsmålet om, hvorfor vi påstår, at vor kirke er den eneste, der har præstedømmet eller myndigheden fra Gud.

I vor 5. trosartikel står der tydeligt:

„Vi tror, at en mand må kaldes af Gud ved profeti og håndspålæggelse af sådanne, som har myndighed dertil, for at prædike evangeliet og tjene i dets forordninger."

Denne udtalelse er i fuld overensstemmelse med det, Paulus sagde til hebræerne. Idet han henførte til præstedømmets ordinanser, sagde han nemlig: „Og ingen tiltager sig selv den værdighed, men man må som Aron kaldes dertil af Gud." (Hebr. 5:4).

En af de mest betydningsfulde og betegnende aspekter af kirken er præstedømmet, som så smukt defineres af præsident Joseph F. Smith:

„(Præstedømmet) er hverken mere eller mindre end Guds kraft, der er givet mennesket, for at mennesket på jorden kan handle til frelse for hele den menneskelige familie i Faderens, Sønnens og den Helligånds navn, og dette er i fuld overensstemmelse med loven; idet mennesket ikke blot påtager sig denne myndighed, ej heller efterligner tidligere generationers handlemåder, men myndigheden er virkelig blevet gengivet i vor tid af tjenende engle og ånder fra det hinsides, direkte fra den Almægtige Guds nærhed..." (*Gospel Doctrine* (Deseret Book Co., 1939) siderne 139-140).

På det tidspunkt, hvor Joseph Smith og Oliver Cowdery var i gang med at oversætte Mormons Bog, viste Johannes Døberen sig for dem; efter at have fortalt dem, at han handlede efter de gamle apostles, Peter, Jakob og Johannes, instruktioner; de apostle, som jo holdt nøglerne til det højere præstedømme, overdrog Joseph og Oliver Det aronske Præstedømme med disse ord:

„I Messias' navn overdrager jeg jer, mine medtjenere, Arons præstedømme, som ejer nøglerne til engles betjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse; og dette skal aldrig mere tages fra jorden førend Levis sønner atter frembringer et offer for Herren i retfærdighed." (L. & P. 13).

Joseph Smith skriver, at Peter, Jakob og Johannes senere ordinerede ham og Oliver Cowdery til apostle og særlige vidner om Jesus Kristus til at bære nøglerne til hans rige til evangeliets sidste uddeling og til tidernes fylde. (Se L. & P. 27:12-13).

Omkring det tidspunkt, hvor Jesu Kristi kirke af Sidste Dages Hellige blev organiseret gav Herren Joseph Smith følgende åbenbaring:

„Se, der skal føres en optegnelse af jer, hvori du skal kaldes seer, oversætter, profet, en Jesu Kristi apostel, ældste i kirken gennem Gud Faderens vilje og vor Herres Jesu Kristi nåde.

„Og du bliver inspireret af den Helligånd til at lægge kirkens grundvold og opbygge den i den allerhelligste tro." (L. & P. 21:1-2).

Præstedømmets myndighed er ikke blot noget, man uden videre kan påtage sig uden bevisligt at have ret dertil, men det må overdrages af Gud gennem en, der har myndighed dertil. En af grundene til den forvirring, der findes blandt kirkerne i dag, er, at mennesket tror, at det kan tiltage sig myndighed uden at være kaldet dertil af Herren. Et menneske ville ikke have mere ret til at tiltage sig præstedømmets myndighed, end man har til at udnævne sig selv til repræsentant for en konge eller regering, eller til at udnævne sig selv til præsident for en nation. Ja, hvis man gav sig til at underskrive noget som helst i sin egenskab af en sådan „repræsentant" der på ingen måde var bemyndiget dertil, ville man efter loven blive anklaget for at have begået falsk.

Hvis verden blot ville indse og akceptere denne sandhed, så ville det ikke være vanskeligt at blive enige om, at myndigheden blev overdraget Joseph Smith af Herren, for at han kunne organisere hans kirke. Men vi må huske på, at når som helst Gud har givet jorden det sande præstedømme, har der også altid været et falsk præstedømme, der påstår at besidde det sande præstedømmes magt. Gennem tro, bønner og den Helligånds vidnesbyrd kan vi dog skelne sandheden.

Vi kommer nu til det tredie spørgsmål om nødvendigheden af præstedømmet for at kunne administrere kirkens anliggender. Kun gennem præstedømmets myndighed kan evangeliets ordinanser modtages eller administreres. Uden præstedømmet kan der ikke døbes, bekræftes, ordineres, præsideres eller i det hele taget forekomme nogen ledende stilling i kirken. I kvindernes organisation kaldes og ordineres de, der har stillinger som funktionærer og lærere, gennem præstedømmets myndighed.

I alle uddelinger har der været en, der har haft Guds præstedømme. Og i denne tidernes fyldes uddeling er præstedømmet blevet gengivet og findes nu i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som derfor har fuld myndighed til at prædike evangeliet og administrere dets ordinanser. Det er tydeligt at se, at præstedømmet kommer fra Guddommen, og at mennesket herved har fået særlig myndighed, uden hvilken alt vort arbejde ville være spildt.

En yderligere grund til, at vi ikke kan undvære præstedømmet står nævnt i den 9. trosartikel: „Vi tror alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige.“

Vi ved, at Gud lader os komme til kundskab om hans ønsker og tanker gennem sine tjenere, profeterne, og at det er nødvendigt for Herren at have en repræsentant, der bærer præstedømmet, gennem hvilken han kan kundgøre os sin vilje og sine ønsker, og som kan tjene som talerør overfor kirkens medlemmer. Det er altså nødvendigt at have præstedømmet for at kunne fortolke og udføre Guds hensigter.

Det fjerde spørgsmål er: Hvem kan bære præstedømmet? Hertil kan vi svare: enhver mand, der er værdig dertil og som ordineres, kan bære præstedømmet og virke i det embede, han besidder. Der synes dog i kirken i dag at være en tendens til at mene, at en dreng, når han når tolvsårsalderen, får Det aronske Præstedømme rent automatisk og bliver ordineret til diakon, samt at han bevæger sig fremad i graderne i overensstemmelse med sin alder, og at han så, når han bliver 18 år gammel automatisk bør ordineres til ældste.

Dette er i modstrid med kirkens lære og præstedømmets orden. Enhver mand, der ønsker at modtage præstedømmet, eller at blive forfremmet i det, skal, enten han er ung eller gammel leve i overensstemmelse med pagterne, som han indgår, når han går i dåbens vande, samt være værdig på enhver måde.

Præstedømmet er en af de største gaver eller velsignelser, som et menneske kan modtage. Alle forældre, lærere, alle biskopper og alle stavspræsidenter bør undervise den, som forfremmes, i, hvad præstedømmet er, og den der har den præsiderende myndighed bør gennem et interview sikre sig, at den som forfremmes i præstedømmet nu også virkelig ved, hvilket ansvar dette indebærer. Ordinationen skal også godkendes af præstedømmekvorummet.

Når Gud bemyndiger et menneske til at tale og handle i hans navn, så er det da hævet over enhver tvivl, at han, hvad enten det drejer sig om en diakon, en lærer, præst, ældste, en af de halvfjerds eller en højpræst, forventer, at dette menneske er ham en værdig repræsentant.

Tænk på, en ung mand på 18 år får myndighed til at undervise, døbe og ordinere andre unge mænd til diakoner, lærere, præster og ældster på ganske samme måde som dem, der indtager højere stillinger i kirken. Tænk på hvor stort et ansvar og privilegium, han her får, og hvor stor en ære, der overgår ham. Vi kan ikke lægge tiltrækkelig stor vægt på vigtigheden af at være værdig til denne store velsignelse og af at være et eksempel for verden.

Det femte og sjette spørgsmål drejer sig om præstedømmets ansvar og dets velsignelser. En mand, der bærer præstedømmet, bør tage imod enhver stilling, han bliver kaldet til, eller ethvert arbejde, som han af den der præsiderer over ham, bliver bedt om at udføre, for at ære sit

„Præstedømmet er til for at alle kan få glæde deraf både mænd, kvinder og børn, det er gennem præstedømmet, at vi modtager og administrerer evangeliets ordinanser, deriblandt dåb, bekræftelse, nadveren og alle tempelordinanserne, bl. a. beseglinger for tid og al evighed og arbejde for de døde. Det er gennem præstedømmets kraft, at de syge helbredes, de lamme kommer til at gå, de blinde kommer til at se og de døve til at høre alt efter deres tro og vor himmelske Faders vilje. Præstedømmets velsignelser bringer trøst til de sørgende og hjælper de modløse."

præstedømme og for at tjene sine medmennesker. Husk at Herren har sagt:
„Thi de, der trofaste og får disse to præstedømmer, hvorom jeg har talt, og som ærer deres kaldelse, bliver helliggjort ved Ånden til deres legemers fornyelse."
Og han tilføjer dette store løfte:
„ . . . Derfor skal alt det, som min Fader har, gives ham." (L. & P. 84:33, 38). Alt dette afhænger af, om man ærer sit præstedømme.

Vi bør alle sammen læse, studere og prøve at forstå det 84. og det 107. afsnit af Lære og Pagter. Disse afsnit handler om præstedømmet.

Jeg skal aldrig glemme den betydning, som min far tillagde det ansvar, der følger med præstedømmet. Skønt vi boede på en gård og altid havde nok at gøre, så lagde han dog stor vægt på, at mine pligter i præstedømmet kom før alt andet. Jeg blev opdraget under denne parole „Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt andet gives jer i tilgift" (Matt. 6:33), noget som ifølge min erfaring altid har vist sig at være rigtig. Min far gav mig også lejlighed til i vort hjem at virke med mit præstedømme, idet han af og til bad mig velsigne de syge eller gøre andre ting.

Man kan aldrig vide, hvilken indflydelse man har på de mennesker, som man omgås, eller hvordan man kan komme til at påvirke deres liv. Som medlemmer af præstedømmet må vi være eksempler på retfærdighed; være ærlige i al vor færd; undgå alt, hvad der er af kødet; vise vore naboer og alle, vi møder, at vi lever et rent, ærbart liv. *Hold budene*.

Vi bør stræbe efter at skabe fred og harmoni i vore hjem, samt at lade denne indflydelse sprede sig til hele verden. De, der bærer præstedømmet, har ansvar for at leve helt og fuldt op til kirkens standarder og i enhver situation opmuntre andre til at gøre det samme. Vi må elske vor næste som os selv (Rom. 13:9), og række de nødstedte en hjælpende hånd.

Præstedømmet er til for at alle kan få glæde deraf — både mænd, kvinder og børn. Det er gennem præstedømmet, at vi modtager og administrerer evangeliets ordinanser, deriblandt dåb, bekræftelse, nadveren og alle tempelordinanserne, bl. a. beseglinger for tid og al evighed og arbejde for de døde. Det er gennem præstedømmets kraft, at de syge helbredes, de lamme kommer til at gå, de blinde kommer til at høre, alt efter deres tro og vor himmelske Faders vilje. Præstedømmets velsignelser bringer trøst til de sørgende og hjælper de modløse.

Ja, hvis vi tilfulde forstod, hvad alt dette betyder, så ville vi sikkert føle, som Oliver Cowdery gjorde da han beskrev, hvordan Johannes Døberen viste sig for dem for at gengive Det aronske Præstedømme, så de kunne påbegynde oprettelsen af Guds rige på jorden:

„Pludselig, som fra evighedens midte, lød Forløserens røst ned til os, medens sløret forsvandt, og Guds engel kom klædt i herlighed og gav os det med længsel ventede budskab, samt nøglerne til omvendelsens evangelium. Hvilken uudsigelig glæde! Hvilket mirakel! Og hvor vi dog undrede os! Medens verden våndede sig i smerte — medens milioner famlede i blinde, og de fleste mennesker gik rundt i uvidenhed og utryghed — så fik vore øjne dette at se og vore øren dette at høre. Lyset var så stærkt som på den klareste dag — ja, det var stærkere end en klar solstråle i maj, og dette lys strålede nu overnaturligt midt i naturen. Så hørte vi hans stemme, skønt den var mild, nåede den dog til vort inderste, han sagde: ‚Jeg er jeres medtjener.' Dette fik vor angst til at forsvinde. Vi lyttede, indsugede hvert indtryk med øjnene, og hvor vi dog beundrede ham! Det var en engels stemme, en engel fra det høje — ja, det var et budskab fra den Allerhøjeste, og vi glædede os usigeligt over det, vi hørte, alt medens kærlighed til Gud varmede vore hjerter, og vi var fuldstændig optaget af det syn, den Almægtige sendte os! Der var ingen plads til tvivl. Usikkerheden var borte som dug for solen, tvivl blev et fænomen, der aldrig mere kunne forekomme, medens fabel og falske formodninger for altid tog flugten!" (*Documentary History of the Church*, bind 1, side 43).

I en samtale om præstedømmet kom præsident J. Reuben Clark med følgende bemærkning: „Hvis den almene, civile regering pludselig blev sat ud af spillet, så kunne kirkens organisationer regere samfundet, hvis samfundet ellers ville give sit samtykke hertil." Han erklærede at lærerne, som jo skal sørge for orden i kirken, kunne påtage sig politiets arbejde. Biskopperne ville få myndighed til at afholde retsager; højrådene og stavspræsidenterne kunne udgøre de højere retsinstanser, altså både landsretten og højesteret, som man så kunne kære til, eller som vigtigere sager kunne indankes direkte for. Endelig ville kirkens præsidentskab have benådningsret. Han fortsætter med at sige, at kirkens præsident har myndighed til at fastsætte alle nødvendige love og regler, som folket så skulle regeres efter.

Det står klart, at præstedømmets organisation er fuldkommen og står rede til at gå i aktion med det samme, når Herren kommer ned på jorden for at regere.

Et udmærket eksempel på, hvor fuldkommen præstedømmets organisation og kraft er, gives os af præsident Harold B. Lee i forbindelse med det han oplevede, da han i 1935 blev kaldet til at organisere kirkens velfærdsprogram, gennem hvilket man forsøgte at vende tendensen til at medlemmerne blev afhængige af hjælp fra statens side og i stedet for sørge for, at kirken blev i stand til at sørge for sine egne nødstedte medlemmer. Han fortalte, at han, efter at have bedt inderligt til Herren om vejledning angående hvilken organisation, der burde skabes for at klare dette problem, modtog dette utvetydige svar: „Det er ikke nødvendigt at skabe en ny organisation for at opfylde dette folks behov. Det eneste, der skal gøres, er at sætte Guds præstedømme i arbejde. Der behøves intet til at erstatte dette." Dette blev gjort, og velfærdsprogrammet har haft fremgang og er et bevis på præstedømmets magt og et eksempel for verden.

Lad os i dag tilsige Guds præstedømme vor loyalitet og hengivenhed og følge den leder, som er Herrens talerør her på jorden. For når vi gør dette, betyder det ikke alene, at vi forøger vor egen og vore familiers fred og glæde, men også at vi ved at tjene vore medmennesker tjener Herren og forbereder os til for evigt at bo hos ham. ○

„Hjemme-lærer-forfatningen”

AF BRUCE R. McCONKIE

For at understrege betydningen af hjemmelærerarbejdet har ældste Bruce R. McConkie fra De tolvs Råd uddelt „hjemmelærerforfatningen“ til De Tolvs regionalrepræsentanter ved et seminar, der blev afholdt for nylig. Ældste McConkie har beskæftiget sig meget med jura, hvad man tydeligt fornemmede udfra hans meget tydelige og detajlerede redegørelse af „forfatningens“ ti punkter:

1. Hvis vi ønsker at opnå frelse, må vi lære at efterleve evangeliet. Man kan ikke opnå frelse, hvis man er uvidende om Jesus Kristus og hans evige love. Vi frelses i samme grad, som vi tror og adlyder.
2. Gud har åbenbaret mennesket evangeliet — med sin egen stemme, gennem tjenende engle og gennem den Helligånds gave.
3. Forældre bør undervise deres børn. Undervisning i evangeliet foregår først og fremmest i hjemmet i familiens skød. Et godt forhold mellem forældre og børn er af stor betydning i denne forbindelse.
   „Disse bud, som jeg pålægger dig i dag, skal du tage dig til hjerte;
   „og du skal indprente dine børn dem og tale om dem, både når du sidder i dit hus, og når du vandrer på vejen, både når du lægger dig, og når du står op
   „du skal binde dem som et tegn om din hånd, de skal være som et erindringsmærke på din pande,
   „og du skal skrive dem på dørstolperne af dit hus og på dine porte.“ (5. Mos. 6:6-9).
4. For at familierne kan blive fuldkommengjort; for at forældre kan undervise deres børn — må kirken selv undervise i evangeliet, præsentere kirkens medlemmer og hele verden for frelsesbudskabet.
   Paulus sagde: . . . besluttede Gud, ved prædikenens dårskab at frelse dem, som tror.“ (1 Kor. 1:21). Joseph Smith sagde: „Efter alt dette er blevet sagt og gjort, så er vor største og vigtigste ansvar dog at prædike evangeliet.“
5. Præstedømmet er Guds magt og myndighed, der er givet til mennesket på jorden, så det i alle ting kan handle til menneskenes frelse; de, der bærer præstedømmet, er Herrens repræsentanter, gennem hvilke kirken og evangeliet administreres.
   „Og dette højere præstedømme forvalter evangeliet og holder nøglen til rigets hemmeligheder, ja, nøglen til Guds kundskab.“ (L.&P. 84:19).
6. Præstedømmets kvorummer skal oplære dem, der bærer præstedømmet, i:
   a. hvorledes de skal undervise og lede deres familier.
   b. hvorledes de skal administrere kirken og evangeliet, samt,
   c. hvorledes de skal opnå evigt liv.
   Kvorumspræsidenterne skal „sidde i råd“ med medlemmerne, „lære dem deres pligter“, og lede dem til evigt liv i vor Faders rige. (L. & P. 107:85).
7. Når de således er oplært, er det meningen, at de, der bærer det aronske, såvel som det melkisedekske præstedømme, skal prædike, lære, forklare, formane, besøge medlemmerne i hjemmene og formane dem til at bede lydeligt og i løndom og til at opfylde alle deres huslige pligter, være hos medlemmerne og styrke dem, påse, at der ikke findes nogen

uretfærdighed i menigheden eller udestående medlemmerne imellem, eller løgn, bagvaskelse og ond tale, samt indbyde alle til at komme til Kristus.

Faktisk er de redskaber i Guds hænder til at opfylde det, som Moroni skrev til slut i sine gamle optegnelser: „Ja kom til Kristus og bliv fuldkommen i ham og fornægt jer selv alt, hvad der er ugudeligt; og dersom I fornægter jer selv alt, hvad der er ugudeligt samt elsker Gud af hele jeres magt, sind og styrke, da er hans nåde tilstrækkelig for jer, så at I gennem hans nåde kan blive fuldkomne i Kristus, og dersom I ved Guds nåde er fuldkomne i Kristus, kan I ingenlunde fornægte Guds kraft.

„Og atter, dersom I gennem Guds nåde er fuldkomne i Kristus og ikke fornægter hans kraft, da er I helliggjorte i Kristus ved Guds nåde gennem Kristi blods udgydelse, hvilket er Faderens pagt til jeres synders forladelse, så at I kan blive helligede og uplettede." (Moro. 10:32-33).

8. Hjemmelærene er præstedømmets repræsentanter, og hjemmelærerarbejdet er præstedømmets måde at våge over menigheden på. Gennem dette arbejde leder og styrker præstedømmets kvorummer medlemmerne, så de igen kan lede og styrke deres familier. Gennem dette arbejde ledes fædrene, familierne og enkelte til at gøre deres pligt, holder budene og opnå frelse. Når hjemmelærerarbejdet udføres rigtigt, så er det Herrens redskab til at give alle medlemmerne i riget mulighed for at nyde godt af præstedømmets velsignelser.
9. Formålet med præstedømmesamordningen er, at organisere og udføre det arbejde, som Herren har overladt til kirkens medlemmer, på en måde som behager ham. Alle præstedømmets organisationer, hjælpeorganisationerne samt kirkens programmer skal virke indenfor præstedømmesamordningens rammer. Der er tale om tre grundlæggende principper.
   a. Familien er den vigtigste institution for tiden og i evigheden, og familien såvel som den enkelte har først og fremmest pligt til at udføre alle de ting, som Herren har befalet, samt at sørge for, at alle kirkens organisationer virker efter hensigten.
   b. Kirken og alle dens organisationer skal hjælpe familierne og den enkelte til at udføre de ting, som de nødvendigvis må udføre for at opnå fred både i dette og i det kommende liv.
   c. Det er gennem hjemmelærerarbejdet, at familierne og den enkelte har mulighed for at få hjælp fra kirken og dens forskellige institutioner.
10. Hjemmelærerne er uundværlige led til videregivelse af Herrens sind og vilje, hvilke han har ordineret skal nå frem til den enkelte familie, såvel som til det enkelte medlem af kirken. Hvis der kommer et brud på denne forbindelse, eller hvis der bliver gjort forsøg på at overdrage evangeliets myndighed gennem andre end de korrekte kanaler, så får Herrens folk ikke i samme grad del i de velsignelser, som kirkens organisation ville bringe dem, hvis den var fulstændig organiseret og alt virkede, som det skulle.

Som afslutning på denne ti-punkt opstilling over hjemmelærerarbejdet, fortalte ældste McConkie om en præsident for ældsternes kvorum og 96 ældster, der ikke havde levet op til denne „forfatning", og som altså ikke havde udført deres hjemmelærerarbejde på en antagelig måde.

Det var især galt, at præsidenten blot havde stillet spørgsmålet: „Er I færdige med jeres hjemmelærerarbejde?" og at kvorummedlemmerne bare svarede: „Ja, vi er færdige. Vi har undervist dem i hjemmet."

Ældste McConkie sagde: „Inden vi kan slutte os til noget i denne forbindelse, må vi overveje følgende principper:

„Hjemmelærerarbejdet er præstedømmets måde at våge over menigheden.

„Vi må derfor slutte, at det, vi skal beskæftige os med, er mennesker og ikke programmer for programmernes skyld, og at man absolut ikke kan sige, at man er „færdig", før alle de, vi er blevet sat til at våge over, har fuldkommengjort deres liv og har opnået alle evangeliets velsignelser i dette liv og i det følgende."

„Præstedømmets ledere ville gøre vel i at undervise i principperne fra ‚hjemmelærerforfatningen' i deres stave, så at alle kan vide, hvilken kurs de bør følge, så andre ikke skal gøre sig skyldige i samme fejl som denne præsident for ældsternes kvorum og disse ældster," sagde ældste McConkie. ○

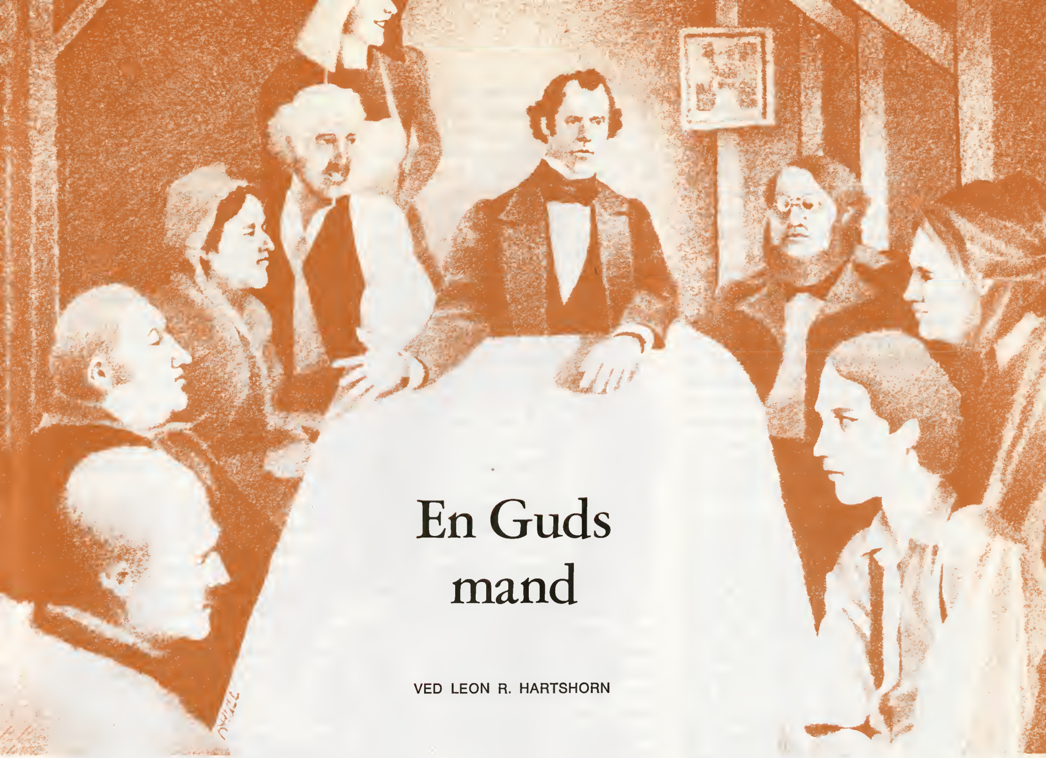

En Guds mand

VED LEON R. HARTSHORN

I april 1836 modtog Parley P. Pratt af De tolvs Råd en kaldelse til at tage til Toronto i Canada, hvor han skulle finde et folk, der var parat til at modtage evangeliets fylde, „og de vil modtage dig, og du skal organisere kirken blandt dem, og derfra skal evangeliet spredes videnom, og mange skal komme til kundskab om sandheden og blive fyldt med glæde; og på grund af denne missions vækst skal evangeliets fylde også nå til England, hvor der vil blive udført et stort arbejde for dette værk."

Da han var på vej til Canada, mødte han en mand, der gav ham ti dollars som hjælp på rejsen samt et brev, der skulle introducere ham for John Taylor i Toronto. Han ankom til familien Taylors hjem den samme aften. Herom skriver han følgende:

„Fru Taylor modtog mig venligt og gik ind for at hente sin mand, som havde travlt i værkstedet. Jeg fortalte dem, hvad mit ærinde der i byen var . . .

„Næste morgen aflagde jeg hver eneste af de stedlige præster et besøg, idet jeg præsenterede mig og fortalte, hvad jeg ville. Jeg blev pure afvist, man nægtede mig endda tilladelse til at prædike i nogen af de huse, hvor det i følge loven var tilladt at prædike for en menighed. Det var jo en begyndelse, der ikke lovede godt for fremtiden, tænkte jeg, alt medens jeg overvejede de profetier, der var blevet givet angående min mission til Toronto. Jeg gav dog ikke op, men henvendte mig til sheriffen for at få tilladelse til at benytte retsbygningen, og siden henvendte jeg mig til de lokale myndigheder for at spørge, om jeg kunne bruge en bod på markedspladsen; men intet gav resultat. Hvad mere kunne jeg gøre? Jeg havde prøvet alle muligheder. Jeg trak mig nu tilbage til en fyrrelund, der lå lige uden for byen, hvor jeg knælede ned og påkaldte Herren og udgød mit hjerte for ham om mine mislykkede forsøg på at fremme hans værk, og bad ham åbne en udvej. Jeg bad ham også i Jesu navn om at hjælpe hans tjener til at udfylde sin mission på dette sted.

„Så rejste jeg mig og gik igen ind i byen. Da jeg kom tilbage til John Taylor og netop havde samlet min bagage op for at begive mig bort fra dette sted, hvor jeg åbenbart intet kunne udrette, begyndte hr. Taylor at stille mig nogle spørgsmål, hvadenten disse nu var inspireret af nysgerrighed eller virkelig bekymring på mine vegne. Dette sinkede mig et øjeblik. Netop da kom en dame ved navn Walton ind i huset. Hun var en bekendt af fru Taylor og stod snart og sludrede med denne i værelset ved siden af. Jeg hørte dem sige følgende:

„ ‚Hvor er jeg glad for at se Dem, fru Walton; der er kommet en herre fra De forenede Stater, som siger at Herren har sendt ham til denne by for at prædike evangeliet. Men han har forgæves henvendt sig til præsterne og de forskellige myndigheder for at få lejlighed til at udfylde sin mission, og han vil nu tage afsted igen. Han kunne jo være en Guds mand; jeg er ikke så glad for, at han drager afsted.'

„ ‚Jamen nu forstår jeg det hele,' svarede kvinden. ‚Det var nemlig en ganske særlig følelse, der fik mig til at komme herhen i dag. Jeg havde travlt med at vaske, og faktisk var jeg for træt til at gå nogen steder; men alligevel følte jeg, at jeg skulle afsted. Så tænkte jeg, at jeg ville gå hen for at besøge min søster, som bor i den anden ende af byen; men da jeg kom forbi jeres dør, bød Ånden mig gå indenfor; men jeg sagde til mig selv, at jeg ville besøge jer på tilbagevejen; men Ånden sagde: ‚Det er nu, du skal gå derind.' Og altså gjorde jeg det, og det er jeg sandelig meget taknemmelig for nu. Sig til den fremmede, at han er velkommen i mit hjem. Jeg er enke; men jeg har et gæsteværelse med en god seng, og rigeligt mad. Han kan bo hos mig, jeg har to store værelser, han kan prædike i, når som helst han ønsker det. Sig til ham, at jeg vil sende min søn John hen for at hente ham, så han kan vise ham vej, medens jeg henter mine slægtninge og venner, så de kan komme og høre ham endnu i aften; for Ånden siger mig, at han er sendt os af Herren, og at han har et budskab, der i høj grad vil komme os til gode.'

„Samme aften sad jeg fredeligt i hendes hjem blandt et større antal tilhørere, der var anbragt rundt om bordet i hendes spisestue, og alle virkede dybt interesseret i samtalen . . .

Efter at have talt med disse interessante mennesker, gik vi til ro. Næste dag bad fru Walton mig om at besøge en veninde til sig. Også hun var enke, men led stor nød, idet hun var fuldstændig blind på grund af voldsom betændelse i øjnene; hun havde haft stærke smerter i adskillige måneder og var nu også kommet i yderligere nød. Hun havde fire børn at underholde. Hendes mand var død af kolera to år tidligere, og hun havde forsørget sig selv og børnene ved at undervise, indtil hun ikke længere kunne se. Derefter var hun blevet afhængig af metodistsamfundet, idet hun og børnene nu levede af andres hjælp. Fru Walton sendte sin lille datter, der var tolv år gammel, med mig for at vise mig vejen. Jeg aflagde den stakkels blinde enke og hendes hjælpeløse børn et besøg. De boede i en mørk og trist lejlighed, alt lys blev lukket ude for at skåne enkens smertende øjne. Jeg fortalte hende, hvordan jeg var blevet sendt på mission, og hun troede straks på alt, hvad jeg sagde. Jeg lagde mine hænder på hendes hoved i Jesu Kristi navn og sagde til hende: ‚Dine øjne vil blive raske fra dette øjeblik.' Hun tog straks sine bandager af; trak forhængene fra, så lyset igen kom ind i huset; klædte sig på og gik fra nu af med åbne øjne. Om aftenen kom hun til mødet hos søster Walton. Hendes øjne skinnede lige så klart som alle de andre tilstedeværendes."

Fru Walton sagde, at hun var villig til at åbne sit hjem for ældste Pratt, så han kunne prædike der; han kunne også bo og få sine måltider der. Her var endelig en begyndelse til noget.. Han begyndte at holde møder hos fru Walton og fik snart efter muligheder for at prædike ved undersøgermøder som hr. Taylor afholdt for sine religiøse venner.

De var meget posetivt indstillede overfor hans prædikener. Han lærte dem at have tro på Gud og på Jesus Kristus; han opfordrede dem til at omvende sig fra deres synder og til at lade sig døbe i lighed med Kristi *begravelse* (Rom. 6:4) for at få tilgivelse; han lovede dem den Helligånd gennem håndspålæggelse i overensstemmelse med deres egen tro; det, han fortalte om Joseph Smith og Mormons Bog, forvirrede dog mange af dem; ja nogle af medlemmerne nægtede at undersøge Mormons Bog, eller at undersøge, om ældste Pratt virkelig havde guddommelig myndighed til at prædike evangeliet og administrere dets ordinanser.

Det var på dette tidspunkt, at den ædle selvstændighed og det åndelige mod, der livet igennem kendetegnede John Taylor, gav sig til kende. Han henvendte sig til menigheden med følgende ord:

„Vi er kommet her for at søge efter sandheden. Indtil nu har vi til fulde undersøgt andre trosretninger og læresætninger og fundet ud af, at de ikke var sande. Hvorfor skulle vi så frygte at undersøge mormonismen? Denne herre, hr. Pratt, er kommet med mange læresætninger, der stemmer overens med det, vi selv mener. Vi har lidt en hel del og ofret meget på grund af vor religiøse overbevisning. Vi har bedt Gud sende os en budbringer, hvis han har en kirke på jorden, der er sand. Hr. Pratt er kommet til os under ganske bemærkelsesværdige omstændigheder; og derudover er der noget, der især gør, at vi bør høre på ham; han er kommet til os uden guld eller sølv eller tiggerpose (Matt. 10:10) på ganske samme måde, som de gamle apostle rejste; yderligere er der ingen af os, der er istand til at gendrive hans lære gennem skriften eller logiske argumenter. Jeg ønsker i hvert fald at undersøge hans lære og hans påstande om, at han har myndighed. Og det vil glæde mig, hvis nogen af mine venner vil gøre fælles sag med mig, men selv om det ikke er tilfældet, kan I dog være forvissede om, at jeg så vil undersøge dette alene. Hvis jeg kommer til det resultat, at hans religion er sand, så vil jeg akceptere

(Forts. på side 61)

Hebraiske skikke

SIDNEY B. SPERRY
Lærer i gammeltestamentlige sprog og litteratur,
Brigham Young Universitetet.

Bibelen er jo i virkeligheden en orientalsk bog. Den blev skrevet for århundreder siden af orientalske folk, der først og fremmest også skrev *for* orientalske folk.

Det er rigtigt nok, at Det ny Testamente er gået videre til os via det græske sprog, som er et europæisk og dermed vestligt sprog; men Jesus og hans apostle var orientalske. De talte aramæisk, som er et orientalsk sprog. Ikke alene bør vi have forståelse for visse ting i forbindelse med dette sprog, men vi bør egentlig også kende disse folks skikke og vaner, hvis vi virkelig skal kunne forstå bibelen.

Folk kom vestfra og bosatte sig i Palæstina og det gør, at området langsomt forandrede karakter, men selv nu kan man langt inde i landet finde egne, hvor livet stort set fortsætter, sådan som det levedes i Abrahams dage. De unge landsbydrenge og -piger er stadig klædt i den samme slags tøj, som generationer af deres forfædre har gået i. Jorden dyrkes også stort set på samme måde; selv de ord, man hilser hinanden med er omtrent de samme som på Bibelens tid.

Mange andre traditioner og skikke bruges stadig i den mere primitive del af Palæstina. Når for eksempel et menneske fra vesten ønsker, at man skal komme hen til ham, så udfører han en opadgående bevægelse med håndfladen ind mod sig selv, idet han bøjer pegefingeren; palæstinenseren derimod vender håndfladerne nedad og bøjer fingrene ind mod sig selv. Vi udtrykker et negativt svar ved at ryste hovedet fra side til side; palæstinenseren kaster hovedet bagover. Når vi ønsker at vise respekt, for eksempel når vi går ind på et helligt sted eller i nogens hjem, tager vi hatten af; den primitive palæstinenser tager skoene af.

Vestlige hyrder driver deres får afsted foran sig; hyrder i østen leder deres får. Hvor mange gange har jeg ikke, når jeg har været i Palæstina, set fårene følge deres herre i en lang række over smalle bjergstier! Og hvor ofte har jeg ikke ved sådanne lejligheder husket på vor Herres ord: „. . . han kalder sine får ved navn . . . (han) går foran dem; og fårene følger ham, fordi de kender hans røst.“ (Joh. 10:3-4).

Nygifte par i vesten forsøger at få deres eget hjem så snart som muligt, efter at de er blevet gift; et nygift par i Palæstina bor hos brudgommens familie. Læg mærke til, at da Abrahams tjener bragte Rebekka med sig fra hendes hjemland, „førte Isak Rebekka ind i sin moder Saras telt og tog hende til hustru . . .“ (1 mos. 24: 67). Rebekka blev således en del af Abrahams stamme.

Det kan måske have interesse at sammenligne det moderne og det gamle Palæstinas sprog med vort eget. I tanke og tale er orientaleren kunstner. Folk fra vesten kan på den anden side betegnes som arkitekter. Når orientaleren taler, maler han et billede, hvis helhed er i overensstemmelse med sandheden, men derfor kan detaljerne udmærket være unøjagtige; folk fra vesten har tendens til at gengive tingene på en måde, så selv detaljerne er ganske nøjagtige. Da vor Herre talte om sennepskornet og sagde, at det er „mindre end alt andet frø på jorden“ og at planten dog bliver „større end de andre urter“ (Mark. 4:31-32), så talte han som orientaler. En hvilken som helst botanikkyndig ved at sennepsfrøet (sinapi), som Jesus talte om, ikke er det mindste af alle frø, Selvom det vitterligt er lille. Ej heller er planten større end alle andre urter.

Fra Abrahams dage og til den tid, hvor isralitterne slog sig ned i Palæstina og blev en nation, levede de som nomader eller i hvert fald som halvnomader. Selv efter at de havde slået sig ned i Palæstina, beholdt de mange af de skikke, der karakteriserede deres tidligere levemåde.

Udfra det liv, som mange arabere endnu lever i ørkenen, kan vi danne os et indtryk af mange gamle hebraiske skikke. Jeg har været gæst hos flere forskellige ørkensheiker og er på denne måde ofte blevet mindet om visse bibelske fortællinger om de gamle patriarker.

Den gamle hebraiske familie var patriarkalsk i sin opbygning. Det hebraiske udtryk herfor var *beth'ab, som* betyder fædrenehus. Faderen havde den øverste myndighed over familien. Når hans børn voksede til, og sønnerne giftede sig, så kom både de og deres børn stadig ind under hans jurisdiktion. Hvis han havde mere end én kone, eller hvis børnene var afkom af medhustruer eller tjenerinder, så indtog de dog en stiling, der svarede til de andre børns. Således var Jakobs sønner, der var afkom af fire forskellige mødre, fuldstændig ligestillede. Familien omfattede også dem, der, skønt de ikke var blodsbeslægtede, havde indgået en pagt, desuden gjaldt også tjenere og tyende med til familieenheden.

I den allerældste tid havde faderen endda helt bogstaveligt hånd- og halsret over familien. For eksempel dømte Juda sin svigerdatter Tamar til døden, da hun blev anklaget for utugtig opførsel.

Den hebraiske familie blev også omtalt som et hus. Grundlaget for, at man kunne stifte så stor en familie var jo netop, at man havde et hus, der var tilstrækkelig stort til at rumme så mange mennesker. Brugen af udtrykket „hus“ var meget fleksibelt, blandt andet kan det bruges om en hel nation (Jakobs hus eller Israels hus) eller om en af et folk (Judas hus eller Josefs hus).

I en hebraisk familie var det faderen, der sørgede for, at retfærdigheden skete fyldest mellem de forskellige medlemmer af husholdningen, og ingen vovede at sige ham imod. Det var ikke alene børnene, der i et og alt skulle rette sig efter familieoverhovedet og vise ham respekt under alle forhold, men dette gjaldt også alle andre medlemmer i familien. En søn kunne ikke sætte sig ned, når faderen var til stede, uden først at have fået tilladelse hertil, han kunne heller ikke tillade sig at udtrykke sin mening uden at have fået tilladelse hertil.

Når faderen døde, var det normalt den ældste søn, der overtog hans plads. Han blev nu overhovedet for hele familien, selv for dens ældre medlemmer. Med mindre han direkte viste sig at være uværdig til en sådan stiling, modtog han nu alle de rettigheder, al den loyalitet og alle de privilegier, som hans fader havde haft før ham. Ikke desto mindre fortælles der dog i Bibelen om tilfælde, hvor faderen udnævnte en efterfølger i stedet for den ældste søn. For eksempel blev Josef overhovede for stammerne efter Jakob, da Ruben havde vist sig at være uværdig, og Salomon udnævnte David til sin efterfølger.

Nogle lærde påstår, at indgåelsen af

Illustreret ved Richard Brown

„I en hebraisk familie var det faderen, der sørgede for, at retfærdigheden skete fyldest mellem de forskellige medlemmer af husholdningen, og ingen vovede at sige ham imod.“

ægteskabet blandt de gamle hebræere var en verdslig pagt og ikke en religiøs pagt. Det er muligt, at det har været tilfældet blandt nogle hebræere, men som sidste dages hellige ved vi, at for de store patriarker spillede religionen en stor rolle.

Når sønnerne i en hebraisk famile skulle giftes, var det deres forældre der valgte deres koner. Denne skik findes stadig blandt araberne i visse bibelske lande. Man giftede sig normalt meget tidligt i de hebraiske familier. Dr. Ludwig Kohler, som tidligere har været lærer her på Brigham Young Universitetet, og som studerer hebraiske skikke meget ivrigt, plejede at sige, at gennemsnitshebræeren blev far som nittenårig, bedstefar som otteogtrediveårig og oldefar som syvoghalvtredsårig. Det skete dog, at en hebræer giftede sig på et senere tidspunkt. Dette var tilfælde med Isak, som var fyrre år gammel, da han tog Rebekka til ægte. Men alligevel var det Abraham, der gennem sin inspirerede træl valgte Rebekka.

Når en pige vælges som hustru til en ung mand, så forventes det, at den unge mand betaler en *mohar* eller en pengesum til brudens far eller til bruden selv. Hvis der så senere bliver tale om skilsmisse, så har hun altid denne medgift at klare sig for. Medgiften kan betegnes som en kompensation til hendes familie, fordi de må give afkald på hendes arbejdsydelse i marken eller blandt dyrene.

Hos jøderne i Det ny Testamentes tid foregik ægteskabsceremonien i tre forskellige trin. Først kom forlovelsen, som kunne ske selv om de involverede parter endnu kun var børn. Det fremtidige ægteskab kunne være arrangeret af forældrene selv eller af en professionel mellemmand. Ofte havde de involverede parter aldrig så meget som set hinanden. Denne kendsgerning forbløffer måske mange unge mennesker i dag, men indgåelsen af ægteskab blev betragtet som noget meget alvorligt, og ikke noget som man kunne lade afhænge af menneskelige lidenskaber og forhastede beslutninger. Derefter kom trolovelsen. På dette tidspunkt blev forlovelsen bekræftet, med mindre pigen var uvillig hertil. Men hvis hun indvilgede, betragtede jøderne trolovelsen som absolut bindende. I et år blev parret betragtet som mand og kone, uden at de dog havde de rettigheder, der følger med ægteskabet. Trolovelsen kunne kun ophæves gennem skilsmisse. Som tredie og sidste trin kom så selve vielsen, som fandt sted, efter at parret havde været trolovet i et år.

Det blev regnet for en skam blandt de hebraiske kvinder ikke at være gift. Profeten Esajas hentyder hertil, da han citerede, hvad en kvinde sagde til en mand: „Tag vanæren fra os" (Es. 4:1).

Nygifte hebræere ventede deres børn med længsel, især betød det meget at få sønner. Læg mærke til disse ord i salmistens digt: „Se, sønner er Herrens gave, livsens frugt er en løn.

„Som pile i krigerens hånd er sønner, man får i sin ungdom.

„Salig den mand, som fylder sit kogger med dem;" (Sl. 127:3-5).

Ufrugtbare kvinder mente, at Guds forbandelse hvilede over dem, og de sørgede dybt over deres barnløse tilstand. „Da Rakel så, at hun ikke fødte Jakob noget barn, blev hun skinsyg på sin søster (Lea) og sagde til Jakob; ‚skaf mig børn, ellers dør jeg!, " (1 Mos. 30:1).

En anden orientalsk skik er at tinge om prisen, når man køber noget. En aften var der en af mine gode venner, som har en forretning i Jerusalem, der fortalte mig, at han ikke syntes, der var noget ved at forlange mange gange mere, end varen var værd, og vitterligt få pengene for eksempel af amerikanere, der ikke var vant til at tinge. Han satte naturligvis pris på deres penge, men han ville hellere tinge om prisen.

For at vise nogle eksempler på, at den pris, som en handlende først forlanger, sjældent er den endelige pris, kan jeg fortælle noget, jeg selv har oplevet. Jeg gik engang ind i en forretning i Jerusalem for at købe nogle typiske palæstinensiske kostumer. Da jeg havde valgt, hvad jeg gerne ville have, nævnte forretningens arabiske indehaver en pris i amerikansk valuta. Da jeg havde diskuteret med ham i ti minutter, kunne jeg gå ud af forretningen med varerne, som jeg kun havde betalt en trediedel af den oprindelige pris for.

Ved en anden lejlighed var jeg ombord på et dampskib, der lå i Algier havn, da en araber kom om bord medbringende et antal kikkerter. En af dem var af et godt tysk mærke, og jeg bestemte mig til at købe den, hvis jeg ellers kunne opnå en ordentlig pris. Altså købslog vi ivrigt i henved en halv time. Endelig fik jeg kikkerten, ovenikøbet med et smukt læderhylster for mindre end halvdelen af den oprindelige pris. Misforstå mig ikke. Araberen tjente stadigvæk på handelen, ellers ville han ikke have ladet mig købe kikkerten.

Folk fra vesten forbavses ofte over fortællingen om dengang Abraham købte Efrons mark, hvor der var en klippehule, som han ville bruge til at begrave Sara i. Men det drejer sig i virkeligheden om en ganske almindelig forretning. Da Abraham forsikrede sin hetitven om, at han ville betale Efron så meget, som marken var værd, trådte Efron frem og sagde:

„Gud min herre ville høre mig! Marken giver jeg dig, og hulen derpå giver jeg dig; i mit folks nærværelse giver jeg dig den; jord du kun dine døde!" (1 Mos. 23:9-11).

De fleste læsere tror så, at Efron var meget venlig, og at han generøst tilbød Abraham marken og hulen uden at forlange noget herfor. I virkeligheden var hans ord blot en høflighed overfor kunden. For læg mærke til, at Abraham jo betaler de 400 sekel, som Efron forlangte for sin ejendom. (Se 1 Mos. 23:13-16).

Ja, når man kender lidt til det gamle mellemøstens vaner og skikke, så bliver det lettere at forstå og værdsætte Bibelen.

Fortællingen om, hvorledes Abraham fandt et begravelsessted til Sara er ikke en beretning om, at han modtog en gave — men om en gammel handelsskik.

(Forts. fra side 56)

den, hvad end konsekvenserne måtte blive; hvis den ikke er sand, så vil jeg afvise den.

Herefter begyndte John Taylor for alvor at undersøge mormonismen. Han nedskrev otte prædikener, som ældste Pratt prædikede, og sammenlignede dem med skrifterne. Han undersøgte også beviserne for guddommeligheden af Mormons Bog og Lære og Pagter. „Jeg gjorde mig det til et dagligt arbejde i tre uger," fortæller han, „Og jeg fulgte bror Pratt overalt på hans færd."

Resultatet af denne grundige undersøgelse var, at han blev overbevist; og den 9. maj 1836 blev han og hans hustru døbt.

Leon R. Hartshorn, **Exceptinal Stories from the Lives of Our Apostles,** (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1972), siderne 192-201.

Fodnote: Den 19. december 1838 blev John Taylor ordineret til apostel og i oktober 1880 blev han Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tredie præsident.

Abrahams pagter og velsignelser

„Guds ven“ (Jakob 2:23) Den troende (Gal. 3:9)

Abrahams liv er et eksempel på fuldstændig tro, og dette gjorde ham værdig til de velsignelser, som han indgik en pagt med Herren om. Skønt Sara og Abraham var gamle, stolede de på, at Herren ville velsigne dem med en retmæssig arving, gennem hvem alle Herrens løfter kunne ske fyldest. (1 Mos. 15:1-6). De ventede tålmodigt, og til sidste blev de velsignet med Isak, gennem hvem Abrahams efterkommere skulle blive så talrige som havets sand. (1 Mos. 21:1-3. Hebr. 11:11-12.) Abraham modtog aldrig, medens han var i live, det land, som var blevet lovet ham til hans efterkommere, og han levede dér som fremmed. (Hebr. 11:8-10, 13-16), men med løftet om opstandelse gennem Kristi forsoning fik Abraham til at glæde sig, og han vidste, at han nok skulle modtage sin arv (1. Mos. 15:9-13. Inspirerede version Joh. 8:56.) Gud befalede Abraham at ofre Isak, den førstefødte (1 Mos. 22:1-19). Dette gav Abraham lejlighed til at vise sin fuldstændige tillid til Herren (Jakobs brev 2:21-22) og han blev belønnet for sin lydighed (L. & P. 132:36.) Ikke alene beviste Abraham gennem denne store prøve, at han troede fuldt og fast på Herren (Hebr. 11:17-19.), men ved denne lejlighed lærte han også om Kristi kommende offer på en meget personlig måde: (Jakob 4:5.) „Alt, hvad Abraham modtog, fik han gennem åbenbaring og befaling ved mit ord, siger Herren, og han er indgået til sin ophøjelse og sidder på sin trone.“ L. & P. 132:29.) Alle som ønsker at være værdige arvinger til Abraham, til at være Guds udvalgte, må nødvendigvis tugtes og prøves ligesom Abraham, som fik befaling at ofre sin eneste søn. (L. & P. 101:4).

	Henvisninger om velsignelser til:				
	Abraham	Isak	Jakob (Israel)	Forklarende noter:	Abrahams og de sidste dages helliges velsignelser:
I. *Velsignelser angående det forjættede land* „... et fremmed land, som jeg vil give dit afkom efter dig til evig arv og eje ...“ (Abr. 2:6).	1 Mos. 12:7; 13:15; 15:9-14 (Inspir. vers. 1 Mos. 15:7, 18; 17:8; 24:7)	1 Mos. 26:3-4	1 Mos. 28:4, 13; 48:4	Da Jakob velsignede sin søn Josef, profeterede han om et andet land, som hans efterkommere skulle bo i (1 Mos. 49:22-26; Eth. 13:2, 7-8) med det løfte, at resten af disse efterkommere aldrig skulle udslettes. (Al. 46:24-25) Josefs efterkommere blev ledt til det land (1. Ne. 2:20), og det er indviet til alle, som Herren vil bringe dertil (2 Ne. 1:6-7; 10:10-11; 3 Ne. 15:13; Eth. 2:7), såfremt de ville tjene Herren. (Eth. 2:12).	Jackson County, Missouri, er fastsat som det sted, der skal danne centrum for det forjættede land — stedet hvor det ny Jerusalem skal ligge. (L. & P. 52:42; 57:1-3, 84:2-5). Juda vil blive indsamlet til det land, som blev givet Abraham i eje. (L. & P. 109:64). Jorden vil til sidst blive arvet af de trofaste. (L. & P. 45:58; 56:20; 63:20), når den har nået sin celestiale herlighed. (L. & P. 88:18-20; 130:6-9).
II. *Velsignelser angående eftertiden:*	1 Mos. 12:2; 18:8				„... lad min hær først blive meget stor ...“ (L. & P. 105:26, 31-32).
A. „... jeg vil gøre dig til en stor nation ...“ (Abra. 2:9).					
B. „... Du skal blive fader til en mængde folk.“ (1 Mos. 17:4-6, 16).	Abr. 1:2			Gennem Abrahams søn Ismael, som blev født af Hagar, blev der også lovet mangfoldiggørelse og udvikling til en „stor nation“. (1 Mos. 16:10; 17:20; 21:13; L. & P. 132:34). Abrahams hustru Ketura fødte ham seks sønner; blandt disse blev særlig Midjan og hans efterkommere nævnt som begyndelsen til et stort folk. (1 Mos. 25:1-4; 2 Mos. 3:1; L. & P. 84:6). Det er almindeligt akcepteret, at Ismaels efterkommere udgør en stor del af de arabiske nationer. Midjans efterkommere udgør også en stor del af dem.	

C. „. . . Jeg vil mangfoldiggøre dig og din sæd efter dig . . Og om du kan tælle sandkornene så kan du også tælle dine efterkommere og himmelens stjerner.“ (Abr. 3:14).	1 Mos. 13:16; 15:5; 17:2; 22:17	1 Mos. 24:60; 26:4, 24	1 Mos. 28:3, 14; 35:11; 48:4		Abraham modtog løfter angående sin sæd, at de „både i denne og den tilkommende verden skal [de] eksistere og blive utallige som stjernerne . . . “ (L. & P. 132:30).
D. „. . . og konger skal nedstamme fra dig“ (1 Mos. 17: 6, 16).			1 Mos. 35:11	Juda og hans efterkommere fik løftet om at bære sceptret eller med andre ord at være lovgivere. (1. Mos. 49:9-10). Den største konge, der blev født blandt Abrahams efterkommere gennem Juda, var Jesus Kristus. (Matt. 1:1, 17; Luk. 1:68-72), „Israels konge“ (Joh. 1:49).	
III. *Præstedømmets velsignelser*					
A. „. . . jeg vil udvælge dig til at påtage dig mit navn, selve din faders præstesømme.“ (Abr. 1:18).					
B. „. . . du skal være en velsignelse for din sæd . . . så de . . . skal bære denne gerning og dette præstedømme til alle nationer.“ (Abr. 2:9).					
C „. . . denne rettighed (til præstedømmet) skal vedblive i dig og i din sæd . . . (dvs. den bogstavelige sæd eller den legemelige sæd . . .“ (Abr. 2:11).	1 Mos. 17:7, 19; Abr. 1:3-4	1 Mos. 17:9; 21:12			„. . . jer, hos hvem præstedømmet er vedblevet i lige linie fra jeres fædre — thi I er retsmæssige arvinger efter kødet“ (L. & P. 86:8-9).
D. „. . . jeg vil velsigne dem, der velsigner dig, og forbande dem, der forbander dig . . .“ (Abr. 2:11).	1 Mos. 12:3			De, der fungerer i præstedømmet har ligeledes magt til i retfærdighed at velsigne og forbande. (L. & P. 75:18-22; 132:47).	
E. „. . . gennem din gerning skal mit navn blive kendt på jorden for evigt . .“ (Abr. 1:19).	1 Mos. 17:7-8	1 Mos. 26:24	1 Mos. 28:13	Den sande kundskab om Gud og evangeliet blev og bliver stadig meddelt til jorden gennem Abraham og af de af hans efterkommere, der er kaldet dertil. (2 Mos. 3:6, 13-15; 4:5; Matt. 22:32; Joh. 8:56:58; 1 Nep. 19:10; L. & P. 136:21).	
IV. *Velsignelser angående frelse og ophøjelse*					
A. „Og jeg vil velsigne dem gennem dit navn . . . så mange, som antager dette evangelium, skal kaldes efter dit navn og regnes blandt din sæd . . .“ (Abr. 2:10).				Hvis man akcepterer evangeliet, modtager man den Helligånd thi når den Helligånd falder på en bogstavelig efterkommer af Abraham, er den rolig og stille og fattet, og hele vedkommendes sjæl og legeme påvirkes kun af intelligensens rene ånd. Den Helligånds virkning på en ikke-jøde går derimod ud på at rense det gamle blod og i virkeligheden gøre vedkommende menneske til en efterkommer af Abrahams sæd.“ (*Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, side 177).	„. . . I er Israels børn og af Abraham sæd.“ (L. & P. 103:17. Se også Mosiah 5:7).

B. „. . . og gøre dit navn stort blandt alle nationer . . .“ (Abr. 2:9).	1 Mos. 12:2			Den 3 april 1836 viste Elias sig i Kirtland templet og „overdrog os Abrahams evangeliums uddeling.“ (L. & P. 110:12) Denne Elias var Noa. (Se Joseph Fielding Smith: *Conference Report,* april 1960, side 72). Han gengav evangeliets fyldes velsignelser, som Adam (Moses 5:58) og han selv (Moses 8:19-20, 23-24) såvel som mange andre patriarker før Abraham havde besiddet. Men det er til Abrahams ære at velsignelserne bliver udtalt i hans navn, fordi Guds navn og evangeliet gennem hans gerning skulle blive kendt på jorden for evigt. (Abr. 1:19).	
C. „. . . og (mange) skal stå op og velsigne dig som deres fader.“ (Abr. 2:10. Se ogaå Es. 51:2).					
D. „. . . han (Abraham skal pålågge sine børn og . . . (og de) skal vogte på Herrens vej ved at øve retfærdighed og ret . . .“ (1 Mos. 18:19).	1 Mos. 17:9 (Inspir. version 1 Mos. 17:4-7, 11-12).		Rom. 9:13	Gennem generationerne er der mange, der har påstået, at de, fordi de var af Abrahams blod, ville være sikret de velsignelser, som blev lovet Abraham. Men skrifterne siger, at „det er ikke alle dem, der stammer fra Israel, som virkelig er israelitter; ej heller er de alle sammen børn, fordi de er Abrahams afkom . . .“ (Rom. 9:6-8); „de, som er af tro, de er Abrahams børn.“ (Gal. 3:7). For evangeliets løfter opfyldes kun gennem retfærdighed. (Rom. 4:13). Hvis I er Abrahams børn, gør så Abrahams gerninger.“ (Joh. 8:39).	„. . . de, der er trofaste og får disse to præstedømmer . . . og som ærer deres kaldelse . . . bliver Moses og Arons sønner. Abrahams sæd . . . “ (L. & P. 84:33-34). „Gå derfor og gør Abrahams gerninger, underkast dig min lov, og du skal blive frelst (L. & P. 132:32).
E. „. . . i din sæd skal alle jordens slægter velsignes . . .“ (Abr. 2:11).	1 Mos. 12:4; 18:18; 22:18	1 Mos. 26:4	1 Mos. 28:14	Evangeliets budskab om Kristi forsoning er den største velsignelse der er givet til alle jordens slægter. (*Teachings of* the Prophet Joseph Smith, side 121; 1 Kor. 15:22). Abrahams sæd (Israel) blev spredt ud mellem slægterne på jorden (5 Mos. 4:27; 28:64; 3 Mos. 26:33), „for at Abrahams velsignelser kunne komme ud til ikke-jøderne . . .“ (Gal. 3:14) og nationerne. (Se også 1. Ne. 15:16-18; Jakobs Bog 5).	Gennem det genoprettelsesarbejde, som udføres ved Joseph Smith, bliver det løfte opfyldt, i følge hvilket Abrahams sæd skal blive til velsignelse for hele jorden. (L. & P. 124:58).
F. „. . . jeg vil velsigne dig i overmål . . . ja, med evangeliets velsignelser, ja, det evige livs.“ (Abr. 2:9-11).	1 Mos. 12:2			Profeterne forudså evangeliets gengivelse (1. Ne. 22:4-9; 3 Ne. 20:27; 21:1-7) og fornyelsen af pagterne (L. & P. 1:17, 22-23; 5 Mos. 4:31; Jer. 31:31-34; Ez. 37:24-28). Ja selv de redskaber i Israel, som dette arbejde skulle udføres igennem. (2 Ne. 3:4-21). Israels hus’ indsamling er en del af genoprettelsesværket. (5 Mos. 30:1-5; 1 Ne. 14:7; 15:12-16).	De, som er værdige, som indgår tempelægteskabets celestiale pagt, „og det er beseglet på dem gennem forjættelsens Helligånd, ved fortsættelse af slægten . . . Da skal de blive guder . . . “ (L. & P. 132:19-20. Se også L & P. 132:29-31).

REJSER OG BEGIVENHEDER I ABRAHAMS LIV

(Kronologi)

1. De første år
På grund af Abrams tro og overbevisning, blev hans liv sparet, da nogle afgudsgyrkere i Ur, som var hans fædreland, ville ofre ham til deres guder, ved at en guddommelig budbringer forhindrede det. Der blev hungersnød i landet, hvad der resulterede i hans broder, Harans død. Abram giftede sig med Saraj, som var datter af Haran. (1 Mos. 11:26, 28-29; Abr. 1:1-20; 2:1-2).

2. Rejsen til Haran
Abram og hans familie grundlagde en lille by og opkaldte den efter hans bror, Haran. Tara, hans far, som havde akcepteret evangeliet, begyndte igen at dyrke afguder. (1 Mos. 11:31; Abr. 2:4-5).

3. Rejsen til „det forjættede land".
De rejste ned til Sikem og derfra videre til bjergene østen for Betel (hvor Herren viste sig for Abram) og Aj. (1 Mos. 12:1, 5-6, 8; Abr. 2:6, 14-20).

4. Rejsen fortsættes til Ægypten
Hungersnød tvang dem til midlertidigt at rejse til Ægypten. Abram fik befaling om at sige til ægypterne, at Saraj var hans „søster" (ifølge hebraisk skik var dette den korrekte måde at omtale sin niece på). (1 Mos. 12:9-13; Abr. 2:21-25).

5. Tilbagekomst til Kanaans land
Først boede Abram ved sit tidligere hjem nær Betel. Men flokkenes store frugtbarhed gjorde det nødvendigt, at Abrams og hans nevø Lots flokke blev adskilt. Abram flyttede sydpå og slog sig ned i Hebron. Lot forblev på Jordan-egnen, idet hans område strakte sig ned i Siddims dal og de byer, der lå der. (1 Mos. 13:1-12, 18).

6. Kongerne invaderer nordfra
Nogle konger fra sletterne i Mesopotamien sluttede sig sammen og drog på togt gennem områderne øst for Abram. (1 Mos. 14:1-12).

7. Abram redder Lot
Abram organiserer en hær, der skulle befri Lot, som var blevet taget til fange under invasionen. Krigsbyttet blev leveret tilbage til folkene i Siddims dal af Abram fra Sjavedalen nær Salem. (1 Mos. 14:13-17, 21-24).

8. Abrams ophold i Hebron
Herren bekræfter, hvad han har lovet Abram og beskriver det land for ham, som han har lovet ham. (1 Mos. 15: 1-7, 18; se også 4 Mos. 34:1-12 og 5 Mos. 1:7 angående stedsangivelse). Dåbens pagt blev indført. Abrams navn blev ændret til Abraham (der betyder fader til støre folkeslag), og Sarajs navn blev ændret til Sara (der betyder prinsesse). (1 Mos. 17:1-16; se også 1 Mos. 17:1-12, den inspirerede version).

9. Abrahams vandringer i „Sydlandet"
Abraham boede en tid som gæst i egnen mellem Kadesh og Sjur i Gerar. Oplevelsen med Kong Abimelek, ligner den han havde ved det tidligere besøg i Ægypten, (1. Mos. 20). Isak, den søn der havde førstefødselsretten, blev født her, da Abraham var 100 år og Sara 90 år gammel. (1 Mos. 21:2-3, 5; 17:17). Hagar og Ismael blev adskilt fra den øvrige familie, for at der intet skulle ske med Isaks førstefødselsret. De levede i nogen afstand derfra i Parans ørken. (1 Mos. 21:9-21).
Abraham flyttede nær til Be'ersjeba og indgik en pagt med Kong Abimelek, der var den øverste over det område, om at Abraham skulle have tilladelse til at forblive i filistrenes land. (1 Mos. 21:31-34).

10. Prøven på lydighed og tro
På bjerget i Morijas land (ved Salem eller Jerusalem) oplevede Abraham og Isak symbolsk Kristi forsoning. (1 Mos. 22; se også Jakobs Bog 4:5 og 2 Krøn. 3:1 angående stedsbetegnelser).

11. Abrahams lange ophod ved Be'ersjeba, og da Sara døde som 127-årig, købte han klippehulen i Makpela ved Hebron til at begrave hende. i. 38 år senere blev han selv lagt til hvile ved siden af hende (1 Mos. 23:1-2, 9, 17-20; 25:7-10).

Kronologien over Abrahams rejser er nummereret med tallene 1-11. (Numrene fra 5-11 findes i bilaget).

Rejser og begivenheder i Abrahams liv

Abraham levede som fremmed i det land, som var blevet ham lovet. Men lange perioder med hungersnød tvang ham til at forlade stedet for at hans flokke kunne få tilstrækkeligt med foder. Og skønt han aldrig selv kom til at eje landet, havde han dog fået løftet og kundskab om, at hans sæd en dag skulle modtage det. (1 Mos. 13:2, 5; Hebr. 11:8-16).

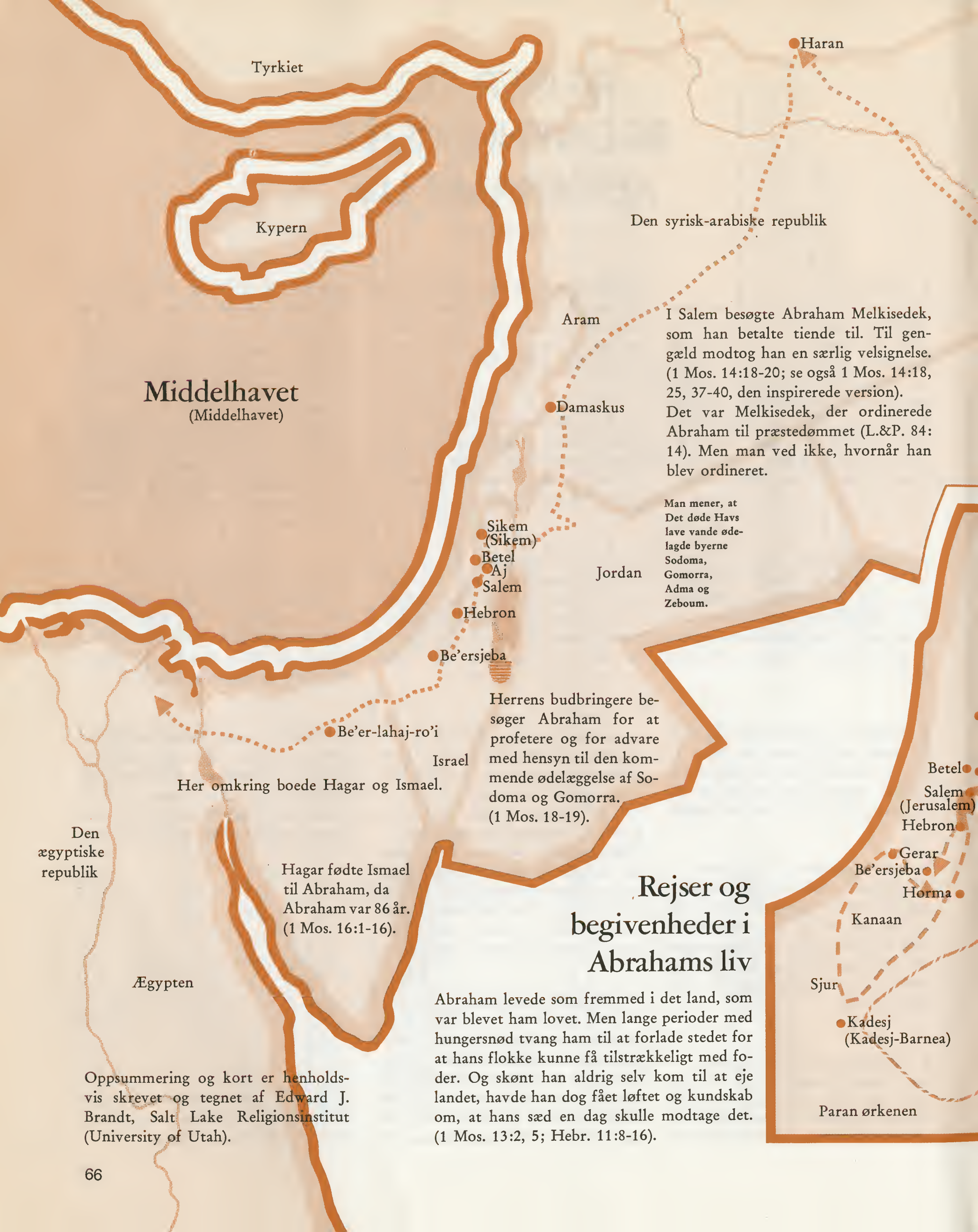
Tyrkiet
Kypern
Middelhavet
(Middelhavet)
Haran
Den syrisk-arabiske republik
Aram
Damaskus
Sikem
(Sikem)
Betel
Aj
Salem
Hebron
Be'ersjeba
Jordan
Be'er-lahaj-ro'i
Israel
Den ægyptiske republik
Ægypten
Betel
Salem
(Jerusalem)
Hebron
Gerar
Be'ersjeba
Horma
Kanaan
Sjur
Kadesj
(Kadesj-Barnea)
Paran ørkenen

I Salem besøgte Abraham Melkisedek, som han betalte tiende til. Til gengæld modtog han en særlig velsignelse. (1 Mos. 14:18-20; se også 1 Mos. 14:18, 25, 37-40, den inspirerede version). Det var Melkisedek, der ordinerede Abraham til præstedømmet (L.&P. 84:14). Men man ved ikke, hvornår han blev ordineret.

Man mener, at Det døde Havs lave vande ødelagde byerne Sodoma, Gomorra, Adma og Zeboum.

Herrens budbringere besøger Abraham for at profetere og for advare med hensyn til den kommende ødelæggelse af Sodoma og Gomorra. (1 Mos. 18-19).

Her omkring boede Hagar og Ismael.

Hagar fødte Ismael til Abraham, da Abraham var 86 år. (1 Mos. 16:1-16).

Oppsummering og kort er henholdsvis skrevet og tegnet af Edward J. Brandt, Salt Lake Religionsinstitut (University of Utah).

Præsident Smith tog ham ved hånden

Den 11-årige John Roothoof boede i Rotterdam i Holland. Engang havde han været ganske som andre børn, han gik glad i skole og i kirke, legede med sine venner, og beskæftigede sig med alle de ting, der nu interesserer drenge. Men pludselig som et lyn fra himlen fik han en forfærdelig øjensygdom, der gjorde, at han ikke længere kunne se. Han kunne ikke engang se at lege med sine venner. Hver eneste dag var mørk og fuld af lidelse.

Det rygtedes omkring det tidspunkt blandt de sidste dages hellige i Holland, at præsident Joseph F. Smith ville aflægge dem et besøg. John tænkte længe over det, han havde hørt, og så sagde han til sin mor: „Profeten har meget mere magt end noget andet menneske på jorden. Hvis du tager mig med til mødet, så han kan se ind i mine øjne, så tror jeg, at jeg bliver helbredt."

Da mødet sluttede næste søndag, gik præsident Smith hen bagest i kirken for at hilse på medlemmerne og trykke dem i hånden. Søster Roothoof hjalp John, så han, skønt hans øjne var helt tildækket med bandager, sammen med de andre kunne tale med deres afholdte leder.

Præsident Smith tog den blinde dreng ved hånden, så fjernede han ganske blidt og forsigtigt bandagerne og så ind i drengens smertende øjne. Profeten velsignede John og lovede ham, at han ville komme til at se igen.

Da John og hans mor var kommet hjem, tog moderen igen bandagerne af hans øjne for at bade dem, sådan som lægerne havde fortalt hende, at hun skulle. Idet hun gjorde det, kom John med et glædesudbrud: „Mor, mine øjne er raske. Nu kan jeg se — ja, jeg kan se langt. Og det gør slet ikke ondt!"

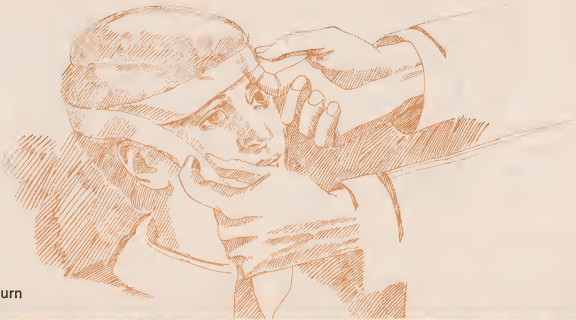

Illustreret af Dale Kilbourn

Guldpladerne

VED MAGARET C. RICHARDS OG CAROL MADSEN
Illustreret ved Howard Post

Sangen om guldpladerne, vil få større betydning for dig, hvis du tænker over den historie, som den fortæller. Det ville være vældig sjovt, hvis du og din familie kunne lege denne leg og så synge sangen sammen til en hjemmefamilieaften.

Rose Thomas Graham　J. Spencer Cornwall　Arrangement: Margaret C. Richards

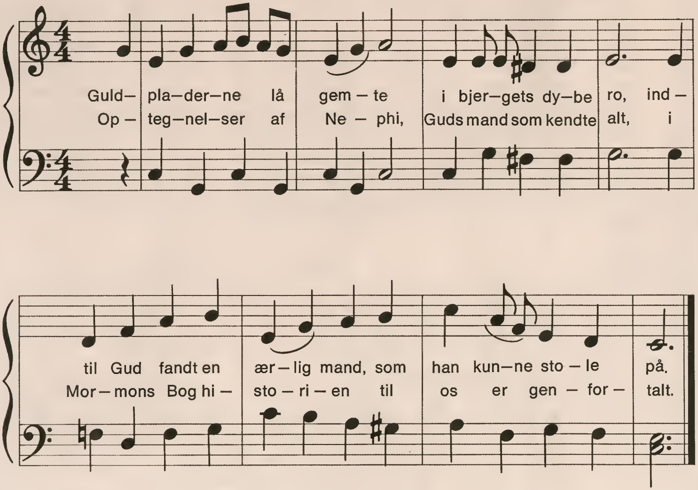
Guld– pla–der–ne lå gem – te i bjer–gets dy–be ro, ind –
Op – teg–nel–ser af Ne – phi, Guds mand som kendte alt, i
til Gud fandt en ær – lig mand, som han kun–ne sto – le på.
Mor – mons Bog hi – sto – ri – en til os er gen – for – talt.

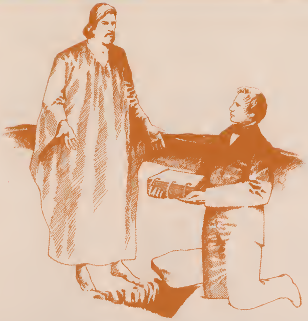

Her er en leg, der kan hjælpe dig til at lære mere om guldpladerne. Sæt de ting, der står ud for numrene sammen med de bogstaver, der svarer til, idet du trækker linier fra tallet til bogstavet.

1. Hvor fik Joseph Smith overdraget guldpladerne?
2. Hvornår modtog Joseph pladerne?
3. Hvad hed den gamle profet, som skjulte guldpladerne?
4. Hvad var nephitternes og lamanitternes historie nedskrevet på?
5. Hvad hed en stor profet fra Mormons Bog?
6. Hvornår blev pladerne først skjult?
7. Hvornår blev Mormons Bog første gang udgivet?
8. Hvornår besøgte englen Moroni Joseph Smith for første gang?
9. Hvad kaldes de oversatte plader? (Hvorfor)
10. Hvad hed den sekretær, som arbejdede for Joseph, medens han oversatte pladerne?

a. Mormons Bog
b. Oliver Cowdery
c. 1829
d. Den 21 september 1823
e. Cumorah højen
f. Moroni
g. Guldplader
h. Nephi
i. Den 22. september 1827
j. År 400 efter Kristi fødsel

Svar: (1) e, (2) i, (3) f, (4) g, (5) h, (6) j, (7) c, (8) d, (9) a, (10) b.

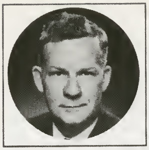

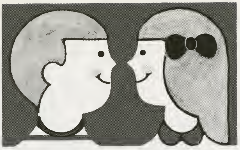

En Apostel taler til børnene

VED ÆLDSTE MARVIN J. ASHTON

Jeg er sikker på, at vor himmelske Fader bliver ked af det, hvis vi omtaler os selv som „ikke noget særligt?“

Er det rimeligt at betragte sig selv som et nul? Kan vi være det bekendt overfor vores familie? Kan vi være det bekendt overfor Gud?

Vi gør os selv meget stor uret, hvis vi på grund af ulykkelige forhold, uheld, sorg, byrder, prøver eller mismod siger sådan om os selv. Ligegyldig hvor eller i hvilken situation, vi befinder os, så kan vi ikke tillade os at sige, at vi „ikke er noget særligt“.

Vi er Guds børn, og derfor *er* vi noget særligt. Han vil føre os fremad, hjælpe os med at danne vor personlighed og herliggøre os, hvis vi blot vil holde vore hoveder højt og frimodigt gå ad den vej han har anvist os.

Er det ikke en stor velsignelse for os, at vi er skabt i Guds billede og kender vore muligheder i og gennem ham? Er det ikke en stor velsignelse for os at vide, at vi gennem hans styrke kan udrette alle ting?

Det er til at græde over, når unge mennesker, der har problemer af den ene eller den anden art, når man forsøger at lede dem på rette vej, blot ser op og siger: „Hvad gør det i virkeligheden. Jeg betyder jo ikke noget. „Husk på, at selv om du måske er en dreng, pige, mand eller kvinde, som ingen hidtil har lagt særlig mærke til, så kan man på ingen måde sige, at du „ikke er noget særligt“.

Jeg erklærer med al det eftertryk, jeg overhovedet kan lægge derpå, at vi har en himmelsk Fader, som vi alle hører til. Han elsker os alle. Du er hans søn eller datter, og han elsker *DIG!*

Fra ven til ven

Bedstemors lektie

VED ÆLDSTE THEODORE M. BURTON,
assistent til De tolvs Råd

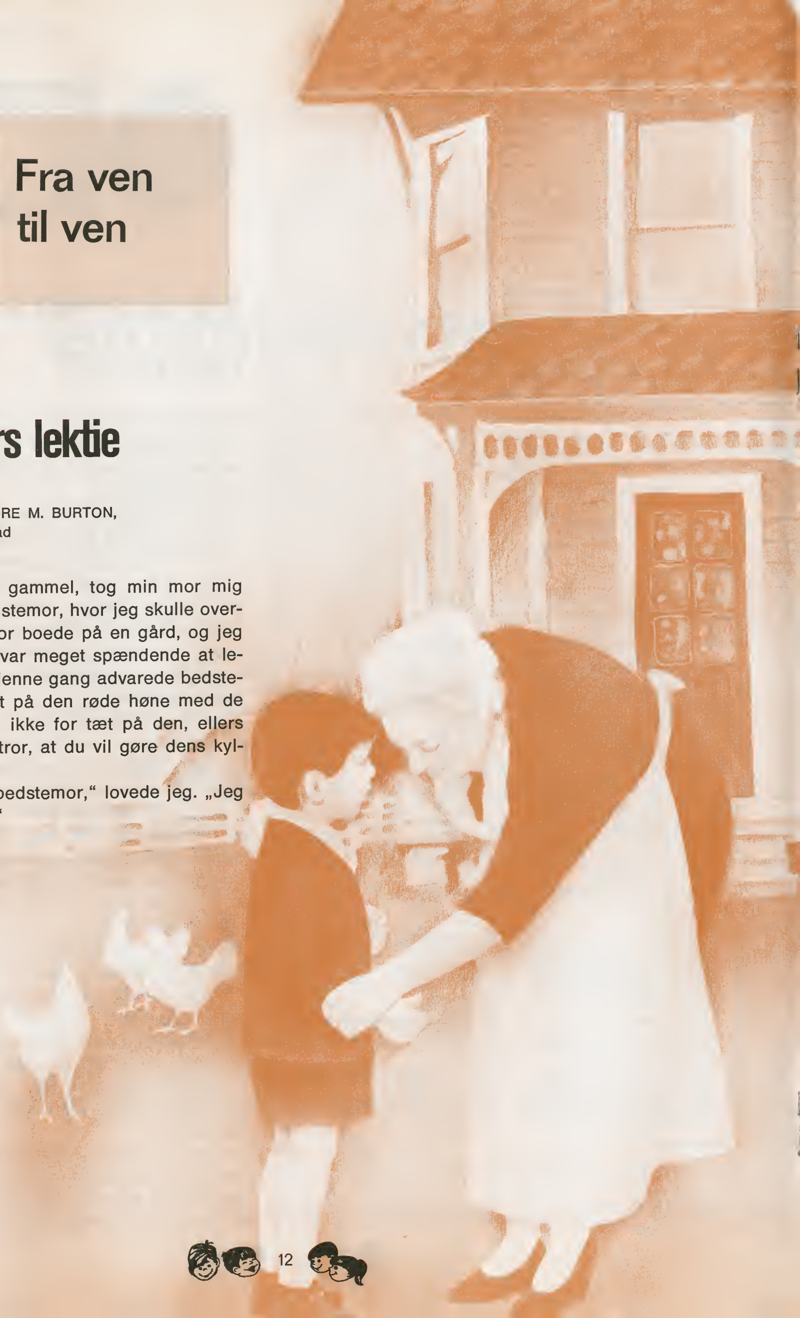

Da jeg var fem år gammel, tog min mor mig med hen til min bedstemor, hvor jeg skulle overnatte. Min bedstemor boede på en gård, og jeg syntes altid, at det var meget spændende at lege udendørs. Men denne gang advarede bedstemor mig: „Pas godt på den røde høne med de små kyllinger. Kom ikke for tæt på den, ellers kan det være, den tror, at du vil gøre dens kyllinger fortræd.“

„Det skal jeg nok, bedstemor,“ lovede jeg. „Jeg skal nok passe på.“

Men da jeg fik øje på hønemoderen med de små gule kyllinger, så glemte jeg, hvad jeg havde lovet. De så så bløde og uldne ud, at jeg bøjede mig ned for at røre ved en af dem. Den lillebitte kylling peb og løb hurtigt bort fra mig. Så for hønemoderen på mig og hakkede mig i hånden, så jeg løb grædende ind til min bedstemor.

Bedstemor holdt mig tæt ind til sig, indtil jeg holdt op med at græde. Da jeg var i stand til at sige noget i sammenhæng, spurgte hun mig, hvad der var sket.

„Jeg ville bare føle, om de små kyllinger virkelig er så bløde, som de ser ud,“ fortalte jeg hende. „Jeg ville jo ikke gøre den fortræd, jeg ville bare røre ved den. Og så hakkede den gamle hønemor mig!“

„Men hvordan kunne hønemor vide, at du ikke ville gøre dens lille kylling fortræd?“ spurgte bedstemor. „Du er jo meget større end den, og den ville ikke have, at der var nogen, der gjorde dens små kyllinger noget. Det er derfor, den hakkede dig – for at få dig til at gå væk.“

Så sagde bedstemor, at jeg skulle gå ud og lege igen, men at jeg skulle holde mig borte fra hønemoderen og dens kyllinger. Men hun gav mig også en anden advarsel: „Du må heller ikke komme for tæt på gåsemor. Den har også unger, og den er meget større end hønen. Hvis du prøver at røre ved en af dens gæslinger, så kan det være, at gåsemor virkelig gør dig fortræd.“

„Jeg skal nok lade være med at røre dem, bedstemor,“ lovede jeg.

Da jeg igen var kommet udenfor, holdt jeg mig godt nok borte fra hønen. Men snart fik jeg øje på gåsemor og dens følge af små bitte gæslinger. Jeg kunne ikke rigtig se dem derfra, hvor jeg stod, så jeg gik nærmere for bedre at se dem.

Da jeg var kommet tæt nok til at kunne se, bredte gåsemoderen sine store vinger ud, strakte sin lange hals frem, åbnede næbbet og hvæsede ad mig. Jeg blev så bange, at jeg løb ind i huset og fortalte bedstemor, hvad der var sket.

„Forældre elsker deres børn,“ sagde bedstemor, „og de ønsker at beskytte dem. Det er derfor, at hønemor og gåsemor handler, som de gør.“

Så lærte min bedstemor mig en vigtig lektie. „Det er ikke kun din far og din mor, der elsker dig og ønsker at beskytte dig,“ sagde hun, „men vor himmelske Fader elsker dig også. Han har sat en profet her på jorden for at passe på os. Denne profet har mange medhjælpere, som for eksempel stavspræsidenten, biskoprådet, hjemmelærerne og dine lærere i primary og i søndagsskolen. Der er mange mennesker, der holder af dig og ønsker at beskytte dig, så du behøver aldrig at være bange.“

Jeg kommer til at tænke på min bedstemors lektie, når jeg hører små børn synge “Jeg er Guds kære barn“ eller „Min himmelske Fader elsker mig.“

Dette er en lektie, som vi alle bør huske på, for vi er hans børn, og han elsker hver eneste en af os.

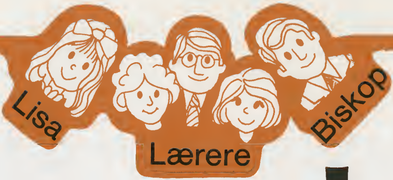

MARY ELLEN JOLLEY

ILLUSTRERET AF FAE CALL

Lisas undervis

Dette er 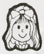 . Her er den 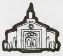 hvor 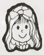 går i søndagsskole og primary. Her er de 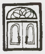 , der fører ind til 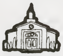 , hvor 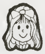 går i søndagsskole. Her er 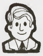 , han siger: „God morgen!" Han står ved de 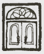 , der fører ind til 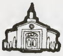 hvor 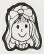 går i søndagsskole. Her er de 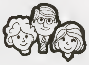 , som er kaldede til at hjælpe 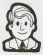 , de siger „God morgen!" De står ved de 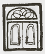 , der fører ind til 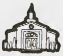 , hvor 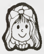 går i søndagsskole. Her er de glade 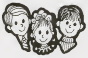 , som 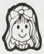 sammen med 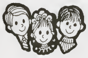 bliver undervist af de 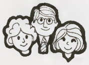 , som er kaldede til at hjælpe 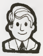 som siger: „God morgen!" og som stod ved de 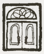 , som fører ind til 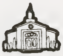 , hvor 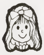 går i søndagsskole.

Bare for sjov

Farv hver af de felter, der er mærkede med en prik, så finder du et stort cirkusdyr.

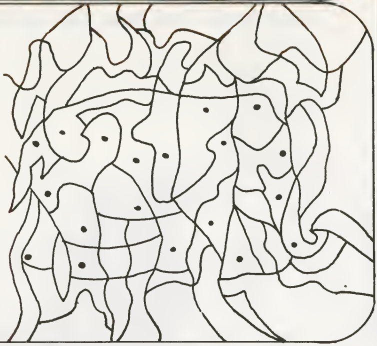

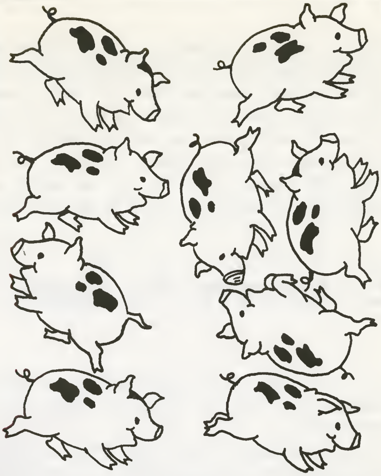

Find de grise, som er nøjagtig ens, og farvelæg dem.

Prik til prik

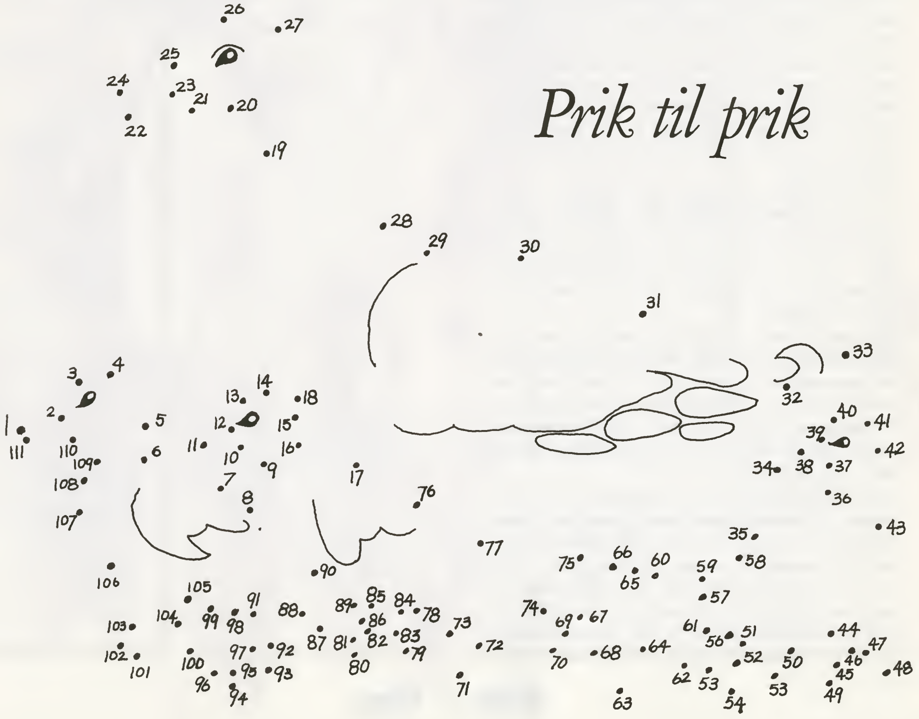
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
53
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100
101
102
103
104
105
106
107
108
109
110
111

En stemme fra tågen

Da John begav sig ned ad bakken på sin vej hjem, blev det tåget. Tågen var blandet med røg og den rullede nærmest ned over ham i kvælende bølger. Den forskræmte 10-års dreng satte sig ned for at prøve at tænde den lygte, som hr. West havde givet ham netop i tilfælde af, det skulle blive tåget. Men det var så fugtigt, at tændstikkerne blev ved med at gå ud. John rejste sig igen, trak olietøjet tættere om sig og forsøgte at se fremad i tågen på denne mørke eftermiddag.

Tidligere på dagen havde Johns mor sendt ham afsted med en kurvfuld madvarer, som han skulle aflevere til den gamle hyrde, der boede helt alene 5 kilometer nordøst for Milnthorpe i England, hvor John boede sammen med sin familie. Det var første gang, mor nogensinde havde ladet John gå dette ærinde alene, og han var både stolt og meget spændt. Men han var blevet for længe hos hr. West, og da en mørk sky pludselig gik for solen efterfulgt af en stille regn, sprang John hurtigt op og sagde farvel til sin aldrende ven.

Hr. West tilbød at følge John tilbage til Milnthorpe, men John rystede på hovedet. „Det er første gang, jeg er kommet alene," forklarede han, „og min mor lader mig garanteret ikke komme herud alene igen, hvis du er nødt til at følge mig hjem."

Men nu ønskede John, at hr. West var hos ham. Han forestillede sig alle mulige underlige lyde og bevægelser i tågen, som lå tæt rundt om ham. Han havde ingen anelse om, hvor han var. Pludselig kom han til en stor jernlåge, der markerede enden af vejen, og bag den var der en hund, der knurrede.

John kunne næsten ikke bevæge sig af bare skræk. Så huskede han på, at hans mor havde fortalt ham, at Gud altid var nær, selv om man af og til kunne tro, at man var helt alene.

John knælede ned og bad Gud om hjælp. Da han havde gjort det, forsvandt al hans frygt; og han blev ikke forbavset, da han nogle få minutter senere hørte en stemme kalde ude i tågen: „Johnny jeg er kommet for at følge dig hjem."

Det var hr. West!

Den lille dreng var John Taylor, som blev kirkens 3. præsident. Skønt han blev 80 år gammel, glemte han aldrig, hvor hurtigt han havde fået svar på sin bøn, da han var en lille bange dreng, der følte sig meget ensom en tåget aftenstund.

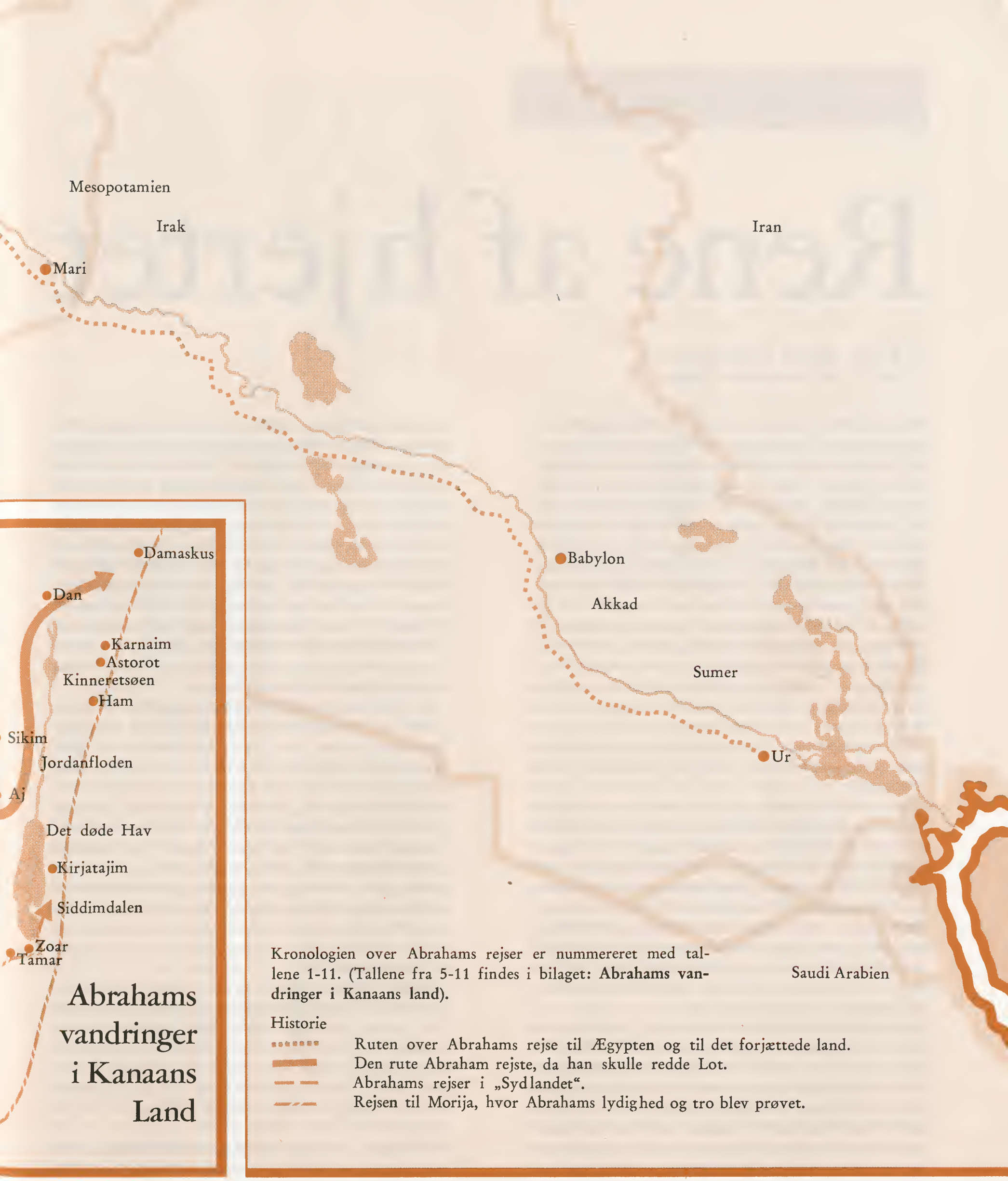
Mesopotamien
Irak
Iran
Mari
Babylon
Akkad
Sumer
Ur
Saudi Arabien
Damaskus
Dan
Karnaim
Astorot
Kinneretsøen
Ham
Sikim
Jordanfloden
Aj
Det døde Hav
Kirjatajim
Siddimdalen
Zoar
Tamar

Abrahams vandringer i Kanaans Land

Kronologien over Abrahams rejser er nummereret med tallene 1-11. (Tallene fra 5-11 findes i bilaget: **Abrahams vandringer i Kanaans land**).

Historie

┈┈ Ruten over Abrahams rejse til Ægypten og til det forjættede land.
━━ Den rute Abraham rejste, da han skulle redde Lot.
– – Abrahams rejser i „Sydlandet".
‐‑‐ Rejsen til Morija, hvor Abrahams lydighed og tro blev prøvet.

Et budskab til ungdommen

Rene af hjertet

AF BISKOP VAUGHN J. FEATHERSTONE
2. rådgiver i Det præsiderende Biskopråd

Den engelske digter Lord Byron Buckingham har sagt: „Gør mit hjerte så gennemsigtigt som det klareste krystal, så den misundende kan se de dårligste tanker i mit sind.“ Dette er en udmærket filosofi. Hvert eneste medlem af kirken bør leve således, at en sådan sindstilstand kan forekomme. I unge bør stræbe efter at gøre jeres hjerter så gennemsigtige som krystal. Hvis I gør dette, er der visse tanker, som I endog ikke ville tænke. I ville umuligt kunne tænke en uønsket eller snavset tanke. Sådanne tanker påvirker os nemlig på en måde både fysisk og åndeligt. Sådanne tanker har en tendens til at fjerne os fra Gud, de tildækker vort gennemsigtige indre som skyer. Efterhånden som vi oftere tænker disse tanker, bliver skyerne mørkere, og snart er vi ikke længere i stand til at se tingene i deres rette perspektiv. Vi mister evner til at bedømme noget objektivt, vi ser ikke længere tingene, som de er, og vi fanges uløseligt i Satans spind.

At være ren af hjertet er noget meget ønskværdigt. De, der er rene, har en særlig styrke. Det er bevisligt, at de har større fysisk styrke. Man sagde om Sir Galahad (den reneste af kong Athurs riddere), at han havde styrke som ti mænd, fordi han var ren af hjertet. At være ren af hjertet medfører åndelig styrke og retskaffenhed. I vore dage, hvor mange har åndelige konflikter og har måttet indgå kompromiser, som ikke er ønskværdige, da lægger man mærke til mennesker, der er rene af hjertet, som man ville lægge mærke til kæmper i pygmæernes land.

Der findes endnu et aspekt ved renhed, som nærmest er glemt i vore dage. Og det er beskedenhed. Få sjæle på denne jord forstår, hvad sand beskedenhed er. For nylig talte jeg med en stor leder, og spurgte ham ved den lejlighed, hvad der havde gjort størst indtryk på ham ved præsident J. Reuben Clark. Det var hverken hans uforlignelige viden eller hans klare hjerne. Det var heller ikke hans fantastiske åndelighed. Det var heller ikke den store respekt, som verdens forskellige ledere havde for ham. Det var hans fuldstændige beskedenhed. Præsident J. Reuben Clark havde foruden alle sine andre fantastisk gode karaktertræk, endnu et karaktertræk, og det var en beskedenhed så fuldkommen, at den kun findes magen til hos meget få mennesker. Hans tanker var lige så beskedne som hans måde at klæde sig på. Den mindste afvigelse fra den rene standard var ham en fornærmelse. Beskedenhed er en nødvendighed for den, der er ren af hjertet. I en af sine store taler, talte præsident Clark om Frelserens korsfæstelse. Og vi ser i et glimt denne mands beskedenhed af den måde, hvorpå han taler om Frelserens korsfæstelse:

„Når man erindrer sig den beskedenhed, som jeg er sikker på, at Kristus følte, og tænker på, dengang han stod sammen med Peter ved søens bred, hvor må det have været en dyb ydmygelse at få trukket klæderne af og blive lagt nøgen på korset på jorden. Der var en tværstang under hans skuldre og der stak en pind på den lodrette bjælke, som han nærmest red på, for at holde sit legeme oppe. Først naglede de hans hænder og så hans fødder, og så kom det næste trin i denne den brutaleste form for henrettelse, som man kendte dengang. De løftede korset op og lod det brat falde på plads i det hul, der var gravet til at sætte det i. Den korsfæstede led usigelige smerter under dette.“

De fleste af os er optaget af den rent fysiske lidelse, som Jesus måtte gennemgå. Men præsident Clark led ikke alene med Frelseren fysisk gennem sin store medlidenhed, men han følte også dybt i sin sjæl, hvor forfærdeligt det må have været for så beskedent et menneske at blive blottet. At have så stor medfølelse eller indfølingsevne forudsætter, at man er ren af hjertet.

Roy Welker, som har forfattet nogle håndbøger for Det melkisedekske Præstedømmes kvorummer, blev stillet nogle spørgsmål angående hans omgang med generalautoriteterne. Den, der stillede spørgsmålene, sagde: „Broder Welker, du har kendt brødrene godt. Hvem af dem har gjort størst indtryk på dig?“ Han tænkte lidt over spørgsmålet og sagde så: „Alle brødrene er naturligvis dejlige, men ælste .... har nu alligevel gjort størst indtryk på mig, fordi han er bemærkelsesværdig ren af hjertet, når man tager i betragtning, hvor ung han er.“ Hvor ville det være dejligt, hvis folk kunne sige det samme om os.

Paulus sagde: „Alt er rent for de rene.“ (Tit. 1:15). Ren har endnu en betydning, nemlig en fuldstændig mangel på fremmedlegemer eller bestanddele, der ikke henhører til det egentlige. De mennesker, hvis tanker og hjerter er rene, har fjernet alle fremmede tanker og lidenskaber fra deres liv. Dette bør være målet for hver enkelt af os.

For at blive rene af hjertet er der visse ting, vi må gøre. Frelseren gav os det mønster, vi bør følge, i bjergprædiken. Hvis vi følger det, han lærte os, så er vi godt på vej mod vort mål. Han sagde: „Ja, salige er de fattige i ånden, *som kommer til mig,* thi himmeriges rige er deres.“ (3 Ne. 12:3). Mormons Bog gør denne udtalelse tydeligere ved at tilføje, „som kommer til mig.“ De fattige i ånden er dem, som endelig er kommet til den slutning, at Kristus er deres eneste håb.

„Salige er de, som sørger, thi de skal trøstes.“ (Matt. 5:4). Vi har ikke været igennem den forædlende proces, der skal rense os, førend vi selv har lidt og været i vort personlige Getsemane.

„Salige er de sagtmodige, thi de skal arve jorden.“ (Vers 5.) Vi må være villige til at lære alle ting, der kan opløfte og ophøje sjælen.

„Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdighed, thi de skal (mættes) *fyldes med Helligånden.“* (Vers 6, står tydeligere i Mormons Bog, 3. Ne. 12:6). Den Helligånd kan kun bo i os, hvis vi er værdige til dens følgeskab. Og når trøstermanden bor i os, modtager vi hele tiden indtryk og vejledning, der, hvis vi følger den, vil lede os til at blive rene af hjertet.

„Salige er de barmhjertige, thi dem skal der vises barmhjertighed,“ (Vers 7.) Præsident Harold B. Lee sagde ved en konference i oktober 1946 følgende:

„Jeg ved, at der findes kræfter, der drager den nær, der fylder sit hjerte med ... kærlighed ... Det gik pludselig op for mig en nat for nogle år siden, da jeg lå i min seng, at hvis jeg skulle være værdig til den høje stilling, som jeg var blevet kaldet til, så måtte jeg elske og tilgive hver eneste levende sjæl, der gik på jorden; og ved den lejlighed kom jeg til at kende og føle en fantastisk fred, ja, jeg følte mig vejledt og trøstet, jeg blev inspireret til at se ind i fremtiden i en sådan grad at jeg vidste, at dette var af guddommelig oprindelse.“ (*Conference Report,* Oktober 1946, s. 146.)

De rene af hjertet vil blive som Kristus på samme måde, som præsident Lee er blevet kristuslignende. Hvordan kan vi tænke en uvenlig tanke? Hvordan kan vi bringe sladder til torvs eller kritisere, hvis vi har en ren kærlighed til Kristus? Hvor vover vi at være ublu i vor klædedragt eller i vore tanker? Hvor vover vi at gøre mindre end vor profet har gjort. Vi må elske og tilgive hver eneste sjæl, der går på denne jord. Dette er det guddommelige ved at være barmhjertig.

Til dem, der lever i overensstemmelse med det, der ovenfor er skitseret, siger Frelseren: „Salige er de rene af hjertet, thi de skal se Gud.“ (Vers 8.)

Mine dejlige unge venner, den lige vej er snæver, og der er kun få, der finder den. Men når I følger Frelseren, så vil I finde, at frugten for jeres arbejde vil smage sødt for jeres sjæl. I vil finde, at alt det, verden kan tilbyde, er værdiløst sammenlignet med evangeliets sandheder. Stræb af hele jeres hjerte og hele jeres sjæl efter at være rene i hjertet, så I kan være værdige til at se Gud og til at bo sammen med ham og med jeres familie i evighed. ○

SPØRGSMÅL ? OG SVAR

Edward J. Brandt

„Hvad var pagtens ark, og eksisterer den i nogen form i dag“

Kort efter at israelitterne var blevet befriet fra deres slavetilværelse i Egypten, fik Moses befaling om at bygge et tabernakel – et transportabelt tempel – som de kunne bruge, indtil de havde slået sig ned i det land, der var blevet dem lovet. (L. & P. 124:38). På grund af folkets manglende trofasthed, blev præstedømmets fylde og ordinanserne taget fra dem og et mindre præstedømme blev givet dem. (L. & P. 84:17-27). Tabernaklet blev så brugt som en helligdom, hvor dette mindre præstedømmes ordinanser skulle udføres. Dets udseende og indretning blev åbenbaret af Herren, og da det først stod færdigt, blev det indviet til Herrens tjeneste. Efter den tid var det kun det bemyndigede præstedømme i Israel, der sørgede for transporten af tabernaklet og alt arbejde, der skulle udføres i det.

Det vigtigste indhold i tabernaklet var pagtens ark, som også er omtalt i skrifterne ved andre navne – vidnesbyrdets ark, Herrens ark og Herrens pagts ark. Den bestod af en kasse, der var lavet af akacie-træ, og som var cirka 120 X 75 X 75 cm stor. Hele kassen var belagt med guld. Der var sat ringe fast i hjørnerne, som de guldbelagte stave kunne sætte i til at transportere arken med. Sonedækket var ligeledes af rent guld, det dannede en slags låg eller dække, hvorpå der var anbragt to keruber med ansigtet mod hinanden (2 Mos. 25:10-22). Inden i arken lå de to stentavler, der indeholdt de ti bud, som Herren havde givet Moses, efter at han havde knust de to første stentavler. (2 Mos 25:16; 5 Mos 10:1-5, Den inspirerede version). Der blev også opbevaret andre hellige minder i arken fra tid til anden. (Hebr. 9:4-5; 1 Kongebog 8:9).

Arken var andragt i den helligste del af tabernaklet – det allerhelligste. Der stod den som en stadig påmindelse om den forsoning, som Jesus Kristus skulle bringe i stand. Det gamle Israels højeste ordinanser under moseloven krævede, at levitternes højpræst en gang om året skulle gå ind i det allerhelligste og symbolsk foretage forsoningen på præstestandens vegne; præstestanden repræsenterede igen folket. Sonedækket, der lå som et låg på arken symboliserede selve forsoningen, som er et „dække“ over de synder, som mennesker omvender sig fra. Desuden er dækket det sted, hvortil Gud ville komme for at lede Israel og være blandt sit folk. Han ville komme til syne over sonedækket inde i det allerhelligste for at tale til sine repræsentanter. (2 Mos. 25:22; 3 Mos. 16:2; 4 Mos. 7:89). Ligesom der er lagt et slør mellem det almindelige menneske og Gud, således må heller ikke arken ses uden for tabernaklet. Som et symbol på, at Gud leder Israel, blev arken båret foran folket, enten de var på vandring, eller de drog i krig. For det gamle Israel var pagtens ark et betydningsfuldt symbol, der repræsenterede Guds magt, godhed, barmhjertighed og ledelse af hans udvalgte folk.

Arken blev transporteret fra Sinai til det forjættede land. Den mirakuløse måde, hvorpå man kom over Jordanfloden (Jos. 3:3-17) og Jerikos fald (Jos. 6:1-21) vidner om den betydning, som Herrens ark havde for israelitterne. Da de først var kommet til det forjættede land, blev arken, efter et stykke tid at være blevet flyttet fra det ene sted til det andet, omsider anbragt, hvor den hørte hjemme, nemlig i templet, som blev bygget. I dommertiden, fandets arken i byen Betel. (Dom. 20:27). Medens Samuel var profet og indtil filisterkrigen, fandtes arken ved Shilo (1 Sam. 1:9, 3:3); under krigen blev den medbragt til den slagmark, der kaldtes Ebenezer, hvor den blev erobret. I syv måneder plagedes filistrene af sygdomme og ulykker, fordi de var i uretmæssig besiddelse af arken. Dette fik dem til sidst til at levere arken tilbage til israelitterne, hvilket skete ved landbyen Kirlatjearim. (1 Sam. 4-6). Her forblev den i omkring 20 år, i hvilket tidsrum Saul ignorerede den undtagen under et bestemt slag, hvor folket havde ønsket at have den hos sig. Endelig bragte Kong David arken til Jerusalem, og da der var gået nogle år, byggede hans søn Salomon sit berømte tempel.

Under de krigeriske år, der fulgte, forblev pagtens ark blandt Israels folk i kongeriget Juda. Den nævnes sidste gang under reformerne i Kong Josias dage. Herefter siger skrifterne intet om arkens eksistens, og hvor den befinder sig. Den jødiske historiker Josephus skriver, at arken ikke fandtes i Herodes tempel i Jerusalem. (Josephus (jødisk historiker og general): *Wars of the Jews,* bog 5, vers 5.) Efter de jødiske traditioner skal det enten være Nebukanezar, der ødelagde arken, samtidig med at templet blev ødelagt, da han erobrede Juda, eller også, siger man, var det Jeremias, der, før templet blev ødelagt, skjulte arken i det bjerg, hvorfra Moses århundreder før havde skuet ind i det forjættede land (Nebobjerget), hvor den skal forblive, indtil Gud igen har indsamlet sit folk. Det er aldrig blevet os åbenbaret, hvorledes arken blev ødelagt eller om den muligvis endnu eksisterer. De sidste dages hellige synger dog endnu om arken i nadversalmen: „I stand all amazed" (Nr. 80 i den engelske salmebog, salmen *er* oversat til dansk: „O, se hvilken kærlighed"; pagtens ark nævnes ikke i den danske udgave). I tredie vers står: „I will praise and adore the mercy seat" (jeg vil prise nådestolen eller pagtens ark), idet vi akcepterer arken som et symbol på Jesu Kristi forsoning.

Historien om Uzza, som hjalp Israels mænd med, at transportere arken til Jerusalem, er en lærdom for de sidste dages hellige. Herren havde udtrykkeligt givet besked på, at arken altid skulle bæres på bærestængerne, og selv da skulle det kun gøres af mennesker, der var særligt bemyndigede dertil. Israels udvalgte repræsentanter var forsamlede for at ledsage arken, og Uzza og hans brødre fik ansvaret for vognen. På vejen til byen snublede en af de okser, der trak vognen, hvad der fik arken til at ryste. Uzza rakte sin hånd frem for at støtte arken, og Herren blev vred og slog Uzza, så han døde på stedet. Arken repræsenterede Guds ledelse af Israel og hans tilstedeværelse iblandt dem, hvilket de lod hånt om. Denne mangel på respekt for Herrens orden bragte dom over Israel og Uzza.

I vore dage er vi blevet advaret mod den dom, der vil komme over dem, der forsøger at „støtte arken" – altså dem, der selv påtager sig at lede Guds rige eller nogen del deraf. (L. & P. 85:8-9). Profeten Joseph Smith sagde om kirkens ledelse i vanskelige tider: „. . . menneskene kan ikke ‚støtte arken' – min arm kan heller ikke gøre det – Det er kun Gud, der kan gøre det." *(Documentary History of the Church,* bind 5 side 20).

Edward J. Brandt
Salt Lake City
Det religiøse Institut

„Mormonismen, som den kaldes, står eller falder med Joseph Smiths historie. Han var enten en Guds profet, kaldet ad guddommelig vej, udpeget og overdraget fuldmagt på rette vis, eller han var en af de værste svindlere, denne verden nogensinde har set. Der er ingen mellemvej."

Joseph Fielding Smith

En tale om profetens rolle

Hvad er en levende profet?

PRÆSIDENT A. THEODORE TUTTLE, fra De halvfjerds' første Råd

(Morgenmødet fredag 6. april 1973)

Herren afsluttede afsnit 1 i Lære og Pagter med disse ord: „Hvad jeg, Herren har talt, har jeg talt, og jeg undskylder mig ikke; og selv om himlen og jorden forgår, skal mit ord dog ikke forgå, men skal gå i opfyldelse, enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme." (L. & P. 1:38).

Vi har lige hørt Herrens tjeneres stemme, og det er det samme! Præsident Lee har gjort alt det, som profeterne har gjort gennem tiderne. Han har båret vidnesbyrd om, at Gud, vor Fader lever; at Jesus Kristus er vor Frelser og Forløser og kirkens overhoved. Han har båret vidnesbyrd om, at Joseph Smith var genoprettelsens profet. Lige som alle profeter før ham, har han erklæret, at der kun er fred at finde i Jesu Kristi evangelium; at kun ved at holde Guds bud, som de er åbenbaret os gennem de levende profeter, kan vi opnå evigt liv.

Hvad er en levende profet? Hvor gammel er han? Han kan være ung eller gammel. Han behøver ikke at være klædt, som de gamle profeter var, eller at gå med hyrdestav i hånden. Hans udseende er ikke vigtigt. En profet behøver ikke at have en højere eksamen eller komme fra et særligt miljø. Han kan være fattig eller rig. Han behøver ikke at legitimere sig overfor mennesker.

Hvad er der da, der gør en mand til en profet?

Først og fremmest, at Gud har valgt netop *ham* som sin profet! Dette er noget helt andet, end når et menneske vælger Gud. Frelseren sagde følgende til sine apostle: „Ikke I har udvalgt mig, men jeg har udvalgt jer og sat jer til at gå hen og bære frugt . . ." (Joh. 15:16).

„Det vigtigste ved en profet er, at Guds taler gennem ham."

„Det er nemt at tro på de døde profeter . . . Vor frelse afhænger af vor tro på den levende profet og af, om vi retter os efter hans ord."

„Vi tror, at en mand må kaldes af Gud ved profeti og håndspålæggelse af sådanne, som har myndighed dertil, for at prædike og tjene i dets forordninger." (5. trosartikel).

En profet er altså Herrens bemyndigede repræsentant. Skønt verden måske ikke anerkender ham, så er det eneste, der er nødvendigt, dog, at Herren taler gennem ham. En profet er en lærer. Han modtager åbenbaringer fra Herren. Det kan være nye sandheder, men det kan også være forklaringer på sandheder, der er modtaget tidligere.

Det er nemt nok at tro på de afdøde profeter. Det er der mange mennesker, der gør. Af en eller mærkelig grund føler man, at de er troværdige. Men det synes for mange mennesker ikke at være tilfældet med de profeter, som lever iblandt os, og som må leve op til dagliglivets udfordringer. Men det er noget virkelig stort og vidunderligt at tro på en levende profet. Vor frelse afhænger af, om vi tror på en levende profet og retter os efter hans ord. Han alene har ret til åbenbaringer på hele kirkens vegne. Hans ord bør respekteres langt mere end noget andet menneskes både indenfor kirken og ude i verden. En dag vil alle forstå denne sandhed.

Der er en, der har sagt: „Et menneske er i virkeligheden ikke omvendt, før det ser Guds kraft hvile på kirkens ledere, og før det føler dette brænde som ild i hjertet."

Nogle undrer sig måske over, at der er givet et enkelt menneske så stor magt og myndighed. „Kunne han mon ikke lede os på vildspor?" spørger de. Præsident Wilford Woodruff sagde engang: „Jeg siger hermed til Israel, at Herren aldrig ville tillade mig eller nogen anden, der er præsident for denne kirke, at lede jer på vildspor. Sådan er kirkens opbygning ikke. Sådan er Guds vilje ikke. Hvis jeg gjorde noget forsøg herpå, ville Herren fjerne mig fra min stilling, og det ville han gøre med hvem som helst, der forsøger at lede Israels børn bort fra Guds orakel og fra deres pligt." (*Discourses of Wilford Woodruff,* (Bookcraft, 1946,) side 212-13).

Præsident Henry D Moyle har sagt: „Jo ældre jeg bliver, og jo nærmere kontakt jeg har med kirkens præsident, i des højere grad bliver jeg klar over, at den mest storslåede hellige skrift, vi har på jorden i dag, er den

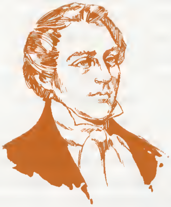

JOSEPH SMITH

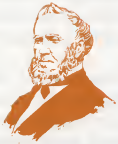

BRIGHAM YOUNG

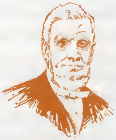

JOHN TAYLOR

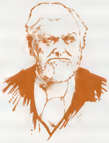

WILFORD WOODRUFF

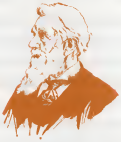

LORENZO SNOW

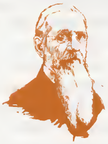

JOSEPH F. SMITH

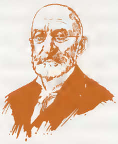

HEBER J. GRANT

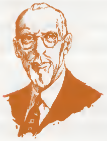

GEORGE ALBERT SMITH

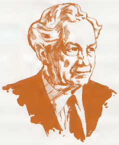

DAVID O. McKAY

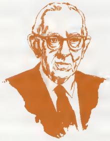

JOSEPH FIELDING SMITH

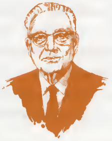

HAROLD B. LEE

fra vor egen tid. Det, Guds talerør siger til hans børn, er hellig skrift. Det er hans ord og hans vilje og hans lov, der gives os som hellig skrift, og jeg holder mere af at beskæftige mig med den end med nogen anden." *(BYU tre-stavs-fireside*. Januar 1963).

Herren har givet sine tjenere dette løfte: „Og hvad de taler, drevet af den Helligånd, skal anses som hellig skrift, skal være Herrens vilje, skal være Herrens sind, skal være Herrens ord, Herrens røst og Guds røst og Guds kraft til saliggørelse." (L. & P. 68:4).

Præsident John Taylor sagde: „Vi har brug for et levende træ — en levende kilde — levende intelligens, der kommer fra det levende præstedømme i Himlen gennem det levende præstedømme på jorden . . . Og fra den tid, hvor Adam modtog et budskab fra Gud, til det tidspunkt, hvor Johannes på øen Patmos modtog sit budskab, eller til det tidspunkt, hvor Himlene åbnedes for Joseph Smith, har der stadig været brug for *nye* åbenbaringer med henblik på de særlige forhold, som kirken eller den enkelte beskæftiger sig med i dag. Adams åbenbaringer forklarede ikke Noa, hvordan han skulle bygge sin ark; ej heller instruerede Noas åbenbaringer Lot om at forlade Sodoma; der var heller ingen af disse åbenbaringer, der omtalte Israels børns udvandring fra Ægypten. Alle disse fik deres egne åbenbaringer, og det var også tilfældet med Esajas, Jeremias, Ezekiel, Jesus, Peter, Paulus, Johannes og Joseph. Og det må og skal også være tilfældet med os, ellers vil vi forulykke." (*The Gospel Kingdom,* Deseret Book Co., 1944) side 34).

Orson Pratt har sagt: „I samme øjeblik, som vi tilsidesætter de levende orakler, så tilsidesætter vi Guds åbenbaringer. Hvorfor? Fordi Guds befalinger klart siger, at vi skal lytte til levende orakler. Hvis vi altså derfor påtager os at følge det skrevne ord, men ikke hører efter, hvad Guds levende orakler siger, så vil det skrevne ord fordømme os . . ." (*Journal of Discourses,* bind 7, side 373).

Det er profeternes ret såvel som deres ansvar at vejlede de hellige.

Præsident Wilford Woodruff sagde: „Vi som et folk bør ikke tage os denne vejledning let, for jeg kan sige jer i Herrens navn — jeg har holdt øje hermed, lige siden jeg kom ind i kirken — at intet menneske blandt dette folk, der vælger at handle i modstrid med de lovligt bemyndigede lederes råd, nogensinde klarer sig godt . . . I vil opdage, at ingen, der handler i modstrid hermed, klarer sig godt . . .

„. . . Vi ledes gennem vejledning i stedet for gennem befalinger, hvad angår mange ting, hvilket i høj grad har været til velsignelse for de hellige . . ." (*JD,* bind 14, siderne 33, 36).

Præsident Stephen L. Richards siger følgende om vejledning: „. . . hvis I tænker alvorligt over det et øjeblik, så vil I forstå i hvor stor alvor og oprigtighed, vi giver vor vejledning. Skønt det er rigtigt, at vi karakteriserer lovovertrædelser som synd, og at vi ikke betegner det, ikke at følge kirkens vejledning, som slet så drastisk, så må vi dog indse, at indenfor kirken vejleder præstedømmet først og fremmest for at få medlemmerne til at følge loven, så hvis man retter sig efter denne vejledning, kan det næsten sammenlignes med at efterleve evangeliets bud." *(BYU Speeches,* den 26 februar 1957).

Præsident J .Reuben Clark, jr. præciserede vore dages behov: „Det vi behøver i dag er ikke flere profeter, Vi har jo profeter. Men det vi har brug for er flere mennesker, der vil bruge deres øren til at lytte med. Det er først og fremmest dette, vor generation har behov for.

„Der findes mennesker, der holder stejlt på, at med mindre Herrens profet erklærer: „Så siger Herren", så behøver man ikke at opfatte budskabet som en åbenbaring. Dette er i høj grad et falsk kriterium. For skønt mange af vore dages åbenbaringer i Lære og Pagter, virkelig indeholder disse ord, så er der også mange, der ikke gør det." (Church News, 31. juli 1954).

(Forts. på side 76)

Gud lader sine profeter vide, hvad der er behov for i deres tidsalder

Åbenbaringens Klippe

ÆLDSTE JOSEPH ANDERSON, assistent til De tolvs Råd

Enok, den sjette profet efter Adam, var bestemt en af de største profeter, der nogensinde har levet, for han havde ifølge skrifterne, samkvem med Herren her på jorden i 300 år. Tænk hvor megen forståelse, han må have været i besiddelse af, hvor hans sjæls grænser må have udvidet sig, og hvor mange evige sandheder, jordens og himlenes skaber må have åbenbaret ham!

I Moses Bog i Den kostelige Perle, står der:

„Og jeg så Herren; han stod for mit ansigt, og han talte med mig, ja, som en mand taler med en anden, ansigt til ansigt, og han sagde til mig: ‚Se, og jeg vil vise dig verden for et tidsrum af mange slægtsled.“ (Moses 7:4).

Herren viste Enok alle jordens indbyggere, og han fortalte ham om alle menneskebørnenes gøremål. Han så folkets ondskab, syndfloden, som kom over jorden i Noas dage. Han aå den dag, da Menneskesønnen skulle komme i kødet i tidernes midte; han så ham blive løftet op på korset; han så, hvor Guds skabninger sørgede, og han hørte jorden vånde sig; og som svar på Enoks spørgsmål og bønner, sagde Herren til ham:

„Så sandt som jeg lever, skal jeg komme i de sidste dage, i ugudelighedens og hævnens dage . . . Og dagen vil komme, da jorden skal hvile, men før den dag skal himlene formørkes, og et mørkets slør skal indhylle jorden; himlene skal ryste og jorden ligeså, og der skal være store trængsler blandt menneskenes børn, men mit folk vil jeg bevare.“ (Moses 7:60-61).

„Hvordan kan det lade sig gøre, at Herrens patriarker og profeter profeterer om forhold i fremtiden?“

Vor Fader og hans elskede Søn kendte menneskets historie, før mennesket blev anbragt på denne jord, ja, endog før jorden blev skabt. Han vidste hvordan livet ville komme til at forme sig her på jorden — livets plan her og frelsens og ophøjelsens plan i det kommende liv. Det var afgjort, hvordan tidernes uddelinger skulle være, formålet med jordelivet var fastsat, ja, alting var tilrettelagt. Hvordan kunne Herren ellers, som han jo også gjorde det med andre profeter, vise Enok denne verdens historie, og ligeledes de slægter, som skulle bo på jorden i alle de århundreder, hvor den skulle eksistere?

I Abrahams Bog står der:

„Nu havde Herren vist mig, Abraham, de intelligenser, som var organiserede, før verden blev til; og blandt alle disse var der mange af de ædle og store.

„Og Gud så disse sjæle, at de var gode, og han stod midt iblandt dem og sagde: ‚Disse vil jeg gøre til mine fyrster;‘ thi han stod midt iblandt dem, som var ånder, og han så, at de var gode. Og han sagde til mig, Abraham: ‚Du er en af dem; du blev udvalgt, før du blev født.‘ “ (Abr. 3: 22-23).

I det første kapitel i Jeremias' Bog i Bibelen, siger Herren, idet han taler til profeten Jeremias: „Før jeg dannede dig i moderskød, kendte jeg dig; før du kom ud af moderliv, helliged jeg dig, til profet for folkene satte jeg dig.“ (Jer. 1:5).

Herren vidste ikke alene, hvem der skulle være hans ledere, men det var utvivlsomt også planlagt, hvornår evangeliets forskellige uddelinger skulle forekomme, hvad der ville ske under de forskellige uddelinger, og hvordan forholdene ville være på jorden forud for uddelingerne.

Skrifterne gengiver Guds tjeneres profetier angående disse ting. Lige fra Adams tid har Gud forudsagt de begivenheder, der skal gå forud for hans andet komme, og den tid, hvor vor Herres evangelium skulle gengives til jorden og erklæres for alle mennesker, gennem sine profeters mund.

Da Kong Nebukadnezar af Babylon erobrede Israel, sørgede han for, at nogle af Israels prinser blev bragt til Babylon; i optegnelserne står der om dem: „unge mænd uden mindste lyde og med et smukt ydre, vel bevandrede i al visdom, kundskabsrige og lærenemme . . .“ (Dan. 1:4). Blandt disse prinser, som blev bragt til Babylon var den hebraiske profet, Daniel.

I Daniels Bog i Bibelen, læser vi om

en drøm, som Kong Nebukadnezar havde, og som bekymrede ham meget. Beretningen fortæller, at han var ude af stand til at huske drømmen, da han vågnede. Han tilkaldte så drømmetyderne, manerne, sandsigerne og kaldæerne, for at de skulle fortælle ham, hvordan drømmen var, og udtyde den. Dette var naturligvis et højst usædvanligt krav. Og disse kloge mænd blev meget ophidsede; for de var ude af stand til at gøre, hvad kongen bad dem om.

Kongen havde sagt til dem, at hvis de ikke kunne fortælle ham disse ting, så ville han lade dem dræbe. Daniel, der indså det forfærdelige i situatiomem, bad Herren om hjælp og blev af ham inspireret, så han kunne fortælle Nebukadnezar, hvad han ønskede at vide. Han hjalp kongen til at komme i tanke om, hvad drømmen havde handlet om og udlagde den også for ham.

I sin drøm havde Kong Nebukadnezar set noget, der lignede skikkelsen af en mand. Billedstøttens hoved var af guld og repræsenterede Nebukadnezars babylonske rige. De andre forskellige dele af billedstøtten repræsenterede de andre riger, der ville komme derefter. Beretningen fortæller, at Daniel blandt andet sagde følgende til kongen: „Således skuede du, indtil en sten reves løs, dog ikke ved menneskehænder, og ramte billedstøttens jern- og lerfødder og knuste dem.“ Endvidere sagde han, at „i hine kongers dage vil Himmelens Gud oprette et rige, som aldrig i evighed skal forgå, . . .“ (Dan. 2:44).

Herren vidste i Kong Nebukadnezars dage besked om de riger, der senere ville komme på jorden. Han vidste, hvornår hans rige, Guds rige, ville begynde at blive opbygget. Han kendte de udsøgte sjæle, som skulle blive hans profeter i denne uddeling. Joseph Smith og de, som efterfulgte ham. Han kendte og kender også i dag sin kirkes og sit riges skæbne, at det vil få fremgang og nå de mål, der sattes for det i denne bemærkelsesværdige drøm.

Hvorledes kan det lade sig gøre, at Herren i vore dage gennem sine profeter og patriarker kan meddele os de tilstande, der henhører til fremtiden? Hvorledes kan de forudsige, hvem der bliver apostle og profeter i hans kirke, selv når disse endnu kun er små børn eller unge mænd på det tidspunkt, hvor det bliver forudsagt?

For eksempel fik præsident Joseph F. Smith, Heber J. Grant, David O. McKay og andre at vide, at de en dag ville komme til at sidde i kirkens ledende råd, at de ville blive den Herre Jesu Kristi apostle, og at de ville blive præsidenter for kirken i denne uddeling. Og mange andre har fået at vide, at de ville opnå høje stillinger, hvad der virkelig også er sket.

„. . . både præsident Wilford Woodruff og præsident Lorenzo Snow profeterede, at Joseph F. Smith (far til præsident Joseph Fielding Smith) engang ville blive præsident for kirken. 37 år tidligere, da præsident Snow, der dengang var medlem af De tolvs Råd, var ved at drukne ved Hawaiiøerne, erklærede han umiddelbart efter, at denne unge mand, Joseph F. Smith . . . en dag ville blive Guds profet på jorden. Præsident Woodruff fortalte engang en gruppe børn om nogle oplevelser, som præsident Joseph Smith havde været ude for. Han vendte sig mod ældste Joseph F. Smith og bad ham rejse sig op. Det gjorde ældste Smith så. Se på ham, børn,' sagde Wilford Woodruff, , . . . Han bliver en dag præsident for Jesu Kriste Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg ønsker, at I alle sammen skal huske på, hvad jeg har sagt til jer her i formiddag.' “ (Joseph Fielding Smith, jr. og John J. Stewart: *Life of Joseph Fielding Smith* (Deseret book Co., 1972), side 124).

„Guds riges ledere i denne uddeling blev udvalgt, før de blev født, til at repræsentere ham i denne sidste uddeling.“

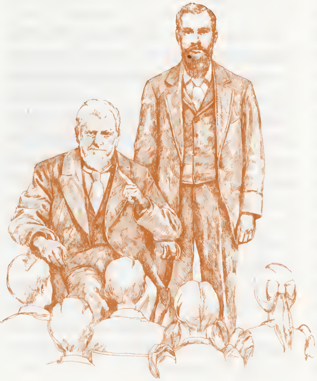

Da Heber J. Grant, der blev kirkens 7. præsident, som barn legede på gulvet under et hjælpeforeningsmøde, gav Eliza Snow, der var en sand profetinde, en velsignelse i tunger, som blev tolket af søster Zina Y. Card. I velsignelsen blev der sagt, at denne lille dreng engang ville blive en Jesu Kristi apostel.

Ved en anden lejlighed anbragte Heber C. Kimball, der var en af præsident Brigham Youngs rådgivere i Det første Præsidentskab, den samme lille dreng på et bord og profeterede, at han en dag ville blive en endnu større mand i kirken end hans far, og hans far, Jedediah M. Grant, var rådgiver til Brigham Young.

Senere, da bror Grant som 24-årig var præsident for Tooele staven (Tooele er en by i Utah, sydvest for Salt Lake City), gav patriark John Towberry ham en patriarkalsk velsignelse, under hvilken han fortalte ham, at han en dag ville sidde i kirkens ledende råd; og da velsignelsen var blevet givet, sagde han til bror Grant: „Heber, jeg vover ikke at fortælle sig, hvad jeg så, da jeg lagde mine hænder på dit hoved.“

Bror Grant sagde senere, efter at han var blevet præsident for kirken, at da bror Rowberry havde sagt dette, hørte han lige så klart indeni sig selv, som en stemme havde udtalt det: „En dag vil du blive kirkens præsident.“ Bror Grant mente, at det var så storskrydende fra hans side bare at tænke sådan en tanke, at han aldrig omtalte det til nogen, før han virkelig var blevet kirkens præsident.

Ved en anden lejlighed, mens præsident David O. McKay i sin ungdom var missionær i Skotland, holdtes der et meget åndeligt møde under ledelse af James McMurrin, der var rådgiver for missionspræsidenten. Mens der blev båret vidnesbyrd og fortalt om åndelige oplevelser, vendte præsident McMurrin sig til præsident McKay og sagde: „Ældste McKay, jeg siger til dig, som Frelseren sagde til Peter: ‚Se, Satan begærede dig, for at sigte dig som hvede. Men jeg bad for dig, at din tro ikke måtte glippe. Og når du engang omvender dig, sa styrk dine brødre.' " (Mark. 22:31-32). Så tilføjede han: „Hvis du er trofast, vil du en dag sidde i kirkens ledende råd.

Der kunne fortælles mange andre oplevelser af lignende art.

Ligesom det var tilfældet med Abraham og Jeremias og andre af de gamle profeter, så blev disse mænd, Guds riges ledere, valgt, før de blev født til at repræsentere him i den sidste uddeling.

Det er interessant al læse fortidshistorie, hvori der fortælles om de forhold, der førte til denne uddeling af evangeliet; arbejdet, der blev udført af reformatorerne: Luther, Calvin, Knox og andre; måden, hvorpå vejen blev åbnet for Bibelen, sådan at også almindelige mennesker kunne få lejlighed til at læse Guds ord; bogtrykkerkunstens mirakuløse opfindelse; de menneskers ånd, som ønskede at dyrke Gud i overensstemmelse med det, deres samvittighed bød dem; pilgrimsfædrenes emigration til Amerika i deres søgen efter frihed og uafhængighed, revolutionen i Amerika; oprettelsen af De forenede Staters forfatning — alle disse ting pegede frem til den tid, hvor evangeliet ville blive gengivet, hvad der skulle blive begyndelsen til denne uddeling,

Tidernes fyldes uddeling blev påbegyndt her på jorden ved at Faderen og Sønnen og andre himmelske væsener besøgte drengen Joseph Smith. Mørket spredtes, og der udgydtes lys og intelligens. Guds rige, er, ganske som det symbolsk skete i Kong Nebukadnezars drøm, blevet oprettet på jorden, og det ruller frem som en sten skåret ud af et bjerg uden hænders hjælp, og det vil det fortsætte med at gøre, indtil Herren kommer.

På grund af vor himmelske Faders store erfaring og alviden, har han lige fra begyndelsen vidst, hvordan det hele vil ende. Gennem sine profeter har han åbenbaret, og vil han stadig åbenbare menneskehedens historie, skemaet for alt liv på denne planet.

Dette er tidernes fyldes uddeling, hvor nøglerne til alle tidligere uddelinger er blevet givet til genoprettelsestidens profeter; dette er en tid, hvor Gud har talt til mennesket fra Himlen og hvor engle har vist sig, en tid, hvor mænd og kvinder får den Heligånd ved håndspålæggelse, og gennem den Helligånd kan vi kende sandheden i alle ting. Der er brug for denne store kraft på jorden i dag.

Denne verdens historie er en opfyldelse af den plan, der blev lagt i Himlene, før denne jord blev skabt. Det, som verden kalder mormonisme er grundlagt på åbenbaringens klippe. Det er Jesu Kristi Evangelium, den evige sandhed, livets og frelsens plan. Jeg bærer vidnesbyrd om disse ting i Jesu Kristi navn. Amen. ○

> „Tro er en større kraft i den menneskelige stræben end selv dømmekraft og erfaring."
>
> David O. McKay

(Forts. fra side 73)

Præsident Marion G. Romney forklarer deres ansvar, som hører en Guds tjeners vidnesbyrd: „Vi, som nu er hans vidner, udfører kun vor pligt, når vi gør jer opmærksomme på profeternes vidnesbyrd såvel som vore egne.

„Men i samme omfang, som vi gør jer opmærksomme på disse vidnesbyrd, overgår ansvaret for at afgøre troværdigheden af disse vidner og deres vidnesbyrd til jer. Lad intet menneske undervurdere vigtigheden af hans egne overvejelser desangående." (*Improvement Era*, december 1967, side 100).

Det er et privilegium at følge kirkens præsident.

Der er andre generalautoriteter og profeter og apostle, som vil vejlede os under denne konference. Jeg beder om, at vi må lytte og høre Herrens stemme, for-

„Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg undskylder mig ikke; og selv om himlen og jorden forgår, skal mit ord dog ikke forgå, men gå i opfyldelse, enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme.

„Thi se og giv agt! Herren er Gud, og Ånden bærer vidnesbyrd, og vidnesbyrdet er sandt, og sandheden består i al evighed. Amen." (L. & P. 1:38-39). I Jesu Kristi navn. Amen. ○

Betydningen af livet, døden og opstandelsen

Se jeres små

ÆLDSTE BOYD K. PACKER, De tolvs Råd
(Lørdag eftermiddag d. 7 april 1973)

Hvem har ikke oplevet, at føle sig dybt rørt, når de har hørt disse uskyldige børn synge? Jeg tænker på en beretning i 3 Ne. kapitel 17, hvor Herren befalede, at de små skulle bringes hen til ham. Da de kom med børnene, anbragte de dem på jorden. Han befalede, at mængden skulle rykke til side, så der blev plads til de små. Så befalede han mængden at knæle. Han knælede ned blandt de små børn og bad.

I beretningen står der:

„. . . Aldrig før har øjet set og øret hørt sådanne store og vidunderlige ting, som det, vi så og hørte Jesus sige . . ."

Efter bønnen, står der, græd han, så „tog (han) deres små børn, det ene efter det andet, og bad til Faderen for dem.

„Og da han havde gjort dette, græd han atter;

„og han talte til mængden og sagde til dem: ‚Se jeres små!' " (3 Ne. 17: 16-17, 21-23).

Jeg skammer mig ikke over at indrømme, at små børn har meget let ved at påvirke mig. Vi har en lille fyr derhjemme, der endnu ikke er fyldt fire år, Han behøver bare at sige et enkelt ord, for at få mig til at føle mig helt varm af glæde indvendig, nemlig ordet: „Far." Jeg kan takke ham for meget af det stof, jeg har samlet til denne tale.

„. . . sønner er Herrens gave (i den engelske Bibel står der: „børn er Herrens gave") (Salm. 127:39, og jeg ønsker i dag at tale til de små børn. Der er mange af dem her i koret. Og der er mange flere, der lytter. Jeg tror ikke, de voksne har noget imod, at jeg henvender mig specielt til børnene.

Jeg vil gerne sige noget meget vigtigt til jer børn. Det er noget, jeg håber, I altid vil huske på. Noget, I bør lære, mens I er børn, hvor det endnu er let at huske, det, man lærer.

Ved I, at I levede, før I blev født her på jorden? Før I blev født som børn af jeres far og mor, boede I i åndeverdenen.

Det er meget vigtigt, at I ved dette. Det forklarer mange ting, som ellers ville være vanskelige at forstå. Der er mange mennesker i verden, der ikke ved det, men det er alligevel sandheden.

I blev ikke skabt på det tidspunkt, hvor I blev født til dette liv. Kun jeres legemer blev skabt dengang. I selv kom fra et andet sted. I forlod jeres himmelske Faders nærværelse, for det var nu blevet jeres tur til at komme ned for at bo på jorden.

Der er to grunde til, at I kom herned. For det første for at I kunne modtage et kødeligt legeme. Vor himmelske Fader arrangerede alting ååledes, at I blev undfanget gennem en særlig hellig måde, hvorpå jeres far og mor kan udtrykke deres kærlighed til hinanden, og så begyndte I at vokse, jeg ved ikke hvornår jeres ånd kom ind i jeres legeme og I blev levende mennesker. Men det begyndte ikke, da I blev født.

Jeres legeme blev et redskab for jeres ånd og dannede grundlaget for jeres personlighed. Medens I lever i et kødeligt legeme, kan I lære at beherske det fysiske, og det vil komme jer meget til gode gennem alle evighederne.

Forestil jer, mine små venner, at min hånd repræsenterer jeres dødelige legeme. Den kan ikke bevæge sig. Når ånden går ind i jeres dødelige legeme, så kan det bevæge sig og leve. Nu er I mennesker – en ånd med et legeme, der lever på jorden.

Det har aldrig været meningen, at vi skulle blive her altid. Kun i et liv. I små er ved begyndelsen af jeres liv. Jeres bedsteforældre og oldeforældre er næsten færdige med deres liv. Det er ikke så længe siden, at de var små drenge og piger, som I er nu. Men en dag vil de forlade dette dødelige liv, og det vil I også.

En skønne dag adskilles ånden og legemet, enten på grund af alderdom, eller måske sygdom eller ulykke. Så siger vi, at mennesket er dødt. Døden er en adskillelse. Alt dette er i overensstemmelse med planen.

Husk at min hånd repræsenterer jeres legeme. Medens I er levende, får ånden legemet til at bevæge sig og leve.

Når jeg skiller dem fra hinanden; når jeg tager handsken, som forestiller legemet, af hånden, så kan handsken eller legemet ikke længere bevæge sig. Det falder bare sammen og er dødt. Men jeres ånd lever stadig.

„En ånd, født af Gud, er udødelig. Ånden dør ikke, når legemet dør." (Det første Præsidentskab, Marts 1912, side 463).

Det er vigtigt, at I forstår, hvad døden er. Døden er en adskillelse.

Den del af jer, der ser ud gennem jeres øjne, og som får jer til at tænke og smile og gøre noget, til at vide og være, er jeres ånd, og den er evig. Den kan ikke dø.

Kan I huske, at en eller anden, for eksempel en bedstemor, er død? Husker I, at jeres forældre forklarede jer, at det kun var hendes legeme, der lå i kisten, og at bedstemor var kommet op til vor himmelske Fader for at bo, og at hun ville vente på jer der? Det husker I godt, at de sagde, ikke?

Døden er en adskillelse, og den er i overensstemmelse med planen. Hvis planen endte der, så ville der ikke være meget ved den, for vi kom jo for at få et legeme, og nu har vi det ikke længere.

Da vor himmelske Fader gjorde det muligt for os at komme til denne verden, gjorde han det også muligt at vende tilbage til ham, fordi han er vor Fader, og fordi han elsker os. Tro ikke, at han har glemt os, fordi vi bor her op jorden, og fordi vi ikke kan se ham.

Har I ikke lagt mærke til, at jeres forældre ikke er holdt op med at elske jeres store brødre, der er rejst på mission eller søstre, der er rejst hjemmefra? Nogle gange syntes I måske endda, at de holder mere af dem, end af jer. De taler i hvert fald om dem og bekymrer sig om dem. De sender hjælp og skriver breve for at opmuntre dem. Afstand kan få kærlighed til at vokse sig endnu stærkere.

Kære børn, vor himmelske Fader vidste, at vi ville behøve hjælp. Derfor planlagde han det sådan, at der kom nogen til jorden for at hjælpe os.

Dette var Jesus Kristus, Guds Søn. Han er Guds åndelige barn, ligesom vi alle er det; men Jesus er også hans enbårne Søn på jorden. Jeg føler stor respekt for ham. Og det var ham, mine små venner, der gjorde det muligt for os at overvinde døden, og få tigene sat sammen igen, sådan som det er meningen, at de skal.

I lærer om ham i søndagsskolen, i primary og til familiehjemmeaftenerne. Det er meget vigtigt at I husker på ham og lærer alt det, I kan, om ham.

Han overvandt døden for os. Gennem sin forsoning gjorde han det muligt, at vor ånd og vort legeme kan samles igen. Det er på grund af ham, at vi vil opstå, og at ånden og legemet igen vil blive et. Det er således opstandelsen sker. Det er en gave fra ham. Og alle mennesker vil modtage den. Det er derfor, han kaldes vor Frelser, vor Forløser.

En anden grund til, at I kom herned på jorden, er for at blive prøvet; det er ligesom at komme i en skole, der ligger langt borte for at lære at skelne godt fra ondt. Det er meget vigtigt, at vi er i stand til at kende det rigtige fra det forkerte.

Det er vigtigt, at vi ved, at der findes en ond person, som ønsker at friste jer til at gøre noget forkert. På grund af dette, findes der en anden form for adskillelse, som I skal vide besked med. Selv medens I er helt små, bør I vide det. Der findes en anden slags adskillelse, som I må kende — ikke legemets adskillelse fra ånden; men en adskillelse fra vor himmelske Fader.

Hvis vi forbliver adskilt fra ham og ikke kan komme tilbage til hans nærhed, så vil det være som om vi også døde åndeligt. Og det ville ikke være godt. Denne adskillelse er som en anden død, en åndelig død.

I er ved at lære at læse, og I kan begynde at læse skrifterne, Bibelen, og især Mormons Bog, Lære og Pagter og Den kostelige Perle. Udfra disse bøger ved vi, at små børn kan lære åndelige sandheder. For profeten sagde:

„... han meddeler menneskene sit ord ved engle, ikke alene til mænd, men også til kvinder. Men det er ikke alt; der gives ofte små børn ord, der beskæmmer de vise og de lærde." (Al. 32:23).

Af skrifterne lærer vi, at vor ånd må være ren for at kunne vende tilbage til vor himmelske Faders nærværelse:

„... intet urent kan indkomme i Guds rige ..." (1 Ne. 15:34).

Der er altså to vigtige ting, der skal ske. Først må vi på en eller anden måde have vore legemer tilbage, efter at vi er døde — hvis vi altså ønsker at opstå; og vi må finde en måde, hvorpå vi kan holde os rene, åndeligt rene, så vi ikke bliver skilte fra vor himmelske Fader, således at vi kan vende tilbage til, hvor han er, når vi er færdige med livet her på jorden.

Vi kan være sikre på, at overvinde den kødelige død. I vil opstå på grund af det, Jesus gjorde for os. Men om I kan overvinde den åndelige død — adskillelsen fra vor himmelske Faders nærværelse — afhænger for en stor del af jer selv.

Da Jesus Kristus levede på jorden, underviste han i sit evangelium og organiserede sin kirke. Hvis vi efterlever evangeliet, forbliver vi åndeligt rene. Selv hvis vi begår fejltagelser, er det muligt at blive åndeligt rene igen. Det sker ved det, der kaldes omvendelse.

For at blive medlemmer af hans kirke, må vi have tro på den Herre Jesus Kristus. Vi må omvende os, og vi må lade os døbe.

Dåb er ligesom en begravelse i vand. Når vi kommer op af vandet, er det ligesom vi er blevet født igen. Vi får tilgivelse for vore synder. Det betyder, at de ikke længere regnes med. Vi vil til stadighed være tilgivet vore synder, hvis vi ønsker det.

Vi modtager så en bekræftelse på, at vi er medlemmer af hans kirke, Jesu Kristi Kirke af Sidste af Sidste Dages Hellige. Så kan vi få den Helligånd til at være hos os og vejlede os. Det er ligesom at modtage budskaber fra vor himmelske Fader, der fortæller os, hvad vi skal gøre.

Herren kaldte profeter og apostle til at lede sin kirke. Han har altid åbenbaret sin vilje gennem sine profeter.

Lad mig fortælle jer noget, som jeg lærte, da jeg var omkring jeres alder. Jeg tror, at jeg var omkring 6 eller 7 år. Min bror og jeg (vi var omtrent lige gamle) fulgtes ad til stavskonference. Jeg kommer af og til stadig ind i den samme bygning i Brigham City i Utah, så går jeg hen under balkonen og siger til mig selv: „Det var her, jeg sad, da det skete."

Hvad var det da, der skete? Der stod en mand og talte oppe ved talerstolen, det var ældste George Albert Smith. Han var medlem af De tolvs Råd på det tidspunkt. Jeg husker ikke, hvad han sagde, om han talte om visdomsordet, eller om omvendelse eller om dåb. Men på en eller anden måde fornemmede jeg, mens han stod der og talte, skønt jeg var så lille, at dette var en Herrens tjener. Jeg har aldrig mistet dette vidnesbyrd eller den følelse. Dybt i mit indre forstod jeg, at han var en Jesu Kristi apostel.

Mine små venner, skønt jeg nu sidder i De tolvs Råd, så har jeg aldrig mistet den følelse for disse mænd. Ofte når vi mødes i rådet, ser jeg mig omkring i kredsen og ved igen, at disse mænd er Jesu Kristi apostle. De er særlige vidner om ham.

I små vil blive prøvet, måske mere end nogen anden generation, der har levet her på jorden. I vil møde mange mennesker, som ikke tror på Kristus. Nogle vil være håndlangere for den onde og forsøge at lære andre at være onde. Nogle gange vil det være meget fristende at lytte til dem. Der vil komme tidspunkter, hvor I vil begå fejltagelser (vi begår alle fejltagelser). Der vil komme tidspunkter, hvor I vil tvivle på, om I kan leve, sådan som han lærte os at leve. Når I bliver skuffede, eller når I skammer jer eller er kede af det, så tænk på Kristus og bed til vor himmelske Fader i hans navn.

Nogle mennesker siger, at han ikke kom til jorden. Men det gjorde han. Nogle siger, at han ikke er Guds Søn. Men det er han. Nogle vil måske sige, at han ikke har tjenere på jorden i dag. Men det har han. For han lever. Jeg ved, at han lever. I hans kirke er der mange tusinder, der kan bære vidnesbyrd om ham, også jeg bærer vidnesbyrd om ham, og igen siger jeg de ting til jer, som I skal huske, ting I bør lære, mens I endnu er små.

Husk at hver enkelt af jer er et barn af vor himmelske Fader. Det er derfor, vi kalder ham for Fader.

I levede, før I kom til denne jord. I kom herned for at få et dødeligt legeme og for at blive prøvet.

Når jeres liv er forbi, vil jeres ånd og jeres legeme blive adskilt, det er det, vi kalder døden.

Vor himmelske Fader sendte os sin Søn Jesus Kristus for at han kunne frelse os. Vi kan opstå på grund af det, han har gjort.

Der findes en anden slags død, som I må tænke på. Det er adskillelsen fra vor himmelske Fader. Hvis vi vil lade os døbe og efterleve hans evangelium, kan vi også blive frelst fra denne anden død.

Vor himmelske Fader elsker os, og vi har en Herre og Frelser.

Jeg takker Gud for en kirke, i hvilken I, vore små børn, er dyrebare frem for alt. Jeg takker Gud for vor Frelser, som lod de små børn komme til sig.

For et øjeblik siden sang I disse ord:

> Jeg tænker mens jeg læser de gamle ord
> om Jesus som stille gik om
> og kaldte de små børn til sig i sin hjord;
> oh, blot også til mig her han kom!
> Jeg ønsker min pande hans hånd havde rørt,
> at hans arme var lagt omkring mig,
> oh havde hans kærlige røst jeg blot hørt;
> lad kun alle små komme til mig.

Mine små brødre og søstre, små venner. Jeg ved, at Gud lever. Jeg ved lidt om, hvordan det er at føle hans hånd på sig, når han kalder en til at tjene sig. Jeg bærer det vidnesbyrd for jer, som er blevet mig givet, dette særlige vidnesbyrd. Han er Kristus! Han elsker os! Jeg beder for jer, mine små venner, at han vil holde sig nær til jer, i Jesu Kristi navn. Amen.

○

„Jeg ved ikke, hvorledes jeg skal
definere ærbødighed; men jeg ved
udmærket, hvorledes jeg skal klassificere
eller placere den som et af de ædle mål,
ja, som en guddommelig egenskab.
Jeg betragter ærbødighed som en af
sjælens højeste kvaliteter."

David O McKay

De belønninger, der følger med at være et trofast medlem af kirken

Kirkens sande styrke

ÆLDSTE GORDON B. HIMCKLEY, De tolvs Råd

Mine elskede medtjenere i dette store værk. Jeg kommer aldrig imd i dette tabernakel uden at tænke på den opofrelse og den offervillighed, som vore pionerforfædre, der byggede dette Guds hus, udviste. De indviede og helligede det til gudstjeneste og undervisning om sandheden. Vi har et stort og helligt ansvar, når vi står på denne talerstol, til at tale troens ord. Jeg beder ydmygt om den Helligånds vejledning til at gøre dette.

Jeg har haft lejlighed til at møde mange vidunderlige mænd og kvinder i forskellige dele af verden. Nogle få af dem har gjort et uudstetteligt indtryk på mig. En af disse var en søofficer fra Asien, en meget intelligent ung mand, som kom til De forenede Stater for at uddanne sig yderligere. Nogle af de kammerater i De forenede Staters flåde, hvis opførsel havde gjort et tiltrækkende indtryk på ham, fortalte ham om deres religiøse opfattelse, da han indtrængende bad dem om det. Han var ikke kristen, men han var interesseret. De fortalte ham om verdens Frelser, Jesus Kristus, som var født i Bethlehem, og som gav sit liv for hele menneskeheden. De fortalte ham om Guds, den evige Faders, tilsynekomst, da han sammen med sin opstandne Søn viste sig for drengen Joseph Smith. De talte om moderne profeter. De lærte ham Mesterens evangelium. Ånden rørte ved hans hjerte, og han blev døbt.

Han blev præsenteret for mig, lige inden han skulle rejse tilbage til sit fædreland. Vi talte om disse ting, og så sagde jeg: „Dine forældre er ikke kristne. Du kommer fra et land, hvor kristne ikke har det særlig nemt. Hvad vil der ske, når du vender tilbage som kristen, mærmere betegnet som mormon-kristen?“

Det var som om, der gik en sky for hans ansigt: „Min familie vil blive meget skuffet, jeg formoder, at de ikke længere vil have moget med mig at gøre. De vil anse mig for død. Hvad angår min fremtid og min karriere, så går jeg ud fra, at alle muligheder hermed er lukkede for mig.“

„Er du villig til at betale så høj en pris for evangeliet?“ spurgte jeg.

Hans mørke øjne, der var fugtige af tårer skinnede i hans mørke tiltrækkende ansigt, då han svarede: „Det er sandt, er det ikke?“

Jeg skammede mig over at have stillet et sådant spørgsmål, og svarede: „Ja, det er sandt.“

Hertil svarede han: „Hvad andet betyder så noget?“

I går fremkom statistikkerne for kirkens vækst. De var meget imponerende og tankevækkende. De mindede mig om en udsendelse, som en af De forenede Staters populære TV-stationer for nylig lod gå ud over æteren, et program, hvor den populære TV-stjerne Carragiola interviewede Dean M. Kelly, en præst, der repræsenterede De forenede Staters kirkeråd; denne talte om, at nogle af de større velkendte religiøse retninger, gik tilbage i medlemstal, medens andre kunne melde om vækst: „Det er fordi, de er blevet mere liberale; de tillader hvem som helst at blive medlem eller at forblive medlem. De insisterer ikke på, at man skal overholde noget ganske bestemt, eller at man skal yde noget.“ Han understregede på den anden side, at de religiøre retninger, der forlanger, at man ofrer noget af sin tid, sine midler og anstrengelser, er i stærk vækst.

Så fortsatte han med at sige: „Den kirke, der har den største vækst, har over en million medlemmer i dette land (De forenede Stater). Det er mormonkirken, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som har hovedkvarter i Salt Lake City. Denne kirke har en tilvækst på 5 % om året, hvad der virkelig må regnes for en stor tilvækst.“

Dette er en ganske bemærkelsesværdig kommentar, og enhver mand eller kvinde, der tænker dybere over tingene, vil virkelig føle, at dette er noget meget tankevækkende. For det første bliver der sagt, at en religion, der kræver noget af folk, der kræver, at de ofrer sig for kirken, at de holder en streng selvdisciplin, også har de mest loyale medlemmer, samt at andre interesserer sig for den og respekterer den.

Sådan har det altid været. Frelseren udtrykte sig utvetydigt, da han sagde følgende til Nikodemus: „... ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og Ånd." (Joh. 3:5). Der fandtes ingen undtagelser. Der fandtes ingen eftergivenhed, hvad angik denne regel. Sådan var det med alt, hvad Jesus sagde.

Paulus forsøgte ikke at vige udenom, når han skulle fortælle, hvad Jesu Kristi evangelium krævede. Sådan er det også i dag. Herren selv har erklæret, at „smal er den vej og snæver den port."

Ethvert system, der har med den evige konsekvens af menneskenes opførsel at gøre, må nødvendigvis have visse retningslinier og holde sig til dem, man kan ikke forlange, at menneskene skal være loyale overfor et system, der ikke forventer en vis grad af disciplin af dem, især selvdisciplin. Det er muligt, at det ikke er så behageligt, men man må virkelig ofre noget. Og det, der i virkeligheden kræver noget af en, virker opbyggende på ens karakter og personlighed.

Frisindethed har aldrig virket befordrende for storhed. Retskaffenhed, loyalitet og karakterstyrke er dyder, som styrkes gennem de kampe, et menneske udkæmper med sig selv, når det udøver selvdisciplin i henhold til de krav, som den guddommeligt udtalte sandhed kræver.

Men der er endnu et aspekt ved dette, uden hvilket denne selvdisciplin blot bliver til en slags rutinesag. Disciplin for disciplinens egen skyld virker hæmmende. Det er ikke i overensstemmelse med Jesu Kristi evangelium. En sådan disciplin er sædvanligvis betinget af frygt, og dens resultater er negative.

Men det, som er positivt, og som kommer af personlig overbevisning, opbygger og styrker på en vidunderlig måde. Hvis et menneske er motiveret af stærke overbevisninger om, hvad der er sandt rent religiøst, så udøver han selvdisciplin, ikke fordi kirken kræver det af ham, men fordi han dybt i sit hjerte ved, at Gud lever; at han selv er et Guds barn med evige og grænseløse muligheder; at der findes glæde i at tjene andre og i at arbejde for en stor sag.

Kirkens bemærkelsesværdige fremskridt, som hr Kelley talte om, er ikke så meget et resultat af kirkens krav overfor sine medlemmer, som følgen af den overbevisning, der findes dybt i dens medlemmers hjerte, om at det virkeligt er Guds værk, og at der findes glæde i retfærdig tjeneste.

Vi er samlede her i dag på Temple Square i dette historiske tabernakel, hvor vi er omgivet af udsøgte bygninger, men kirkens styrke findes ikke i disse bygninger, ej heller i de tusinder af kirker, vi har over hele verden, ej heller i vore universiteter og hospitaler. Disse er alle ønskværdige praktiske foranstaltninger, midler til målet, men det er og bliver dog kun biting, når man taler om, hvad der i virkeligheden er kirkens styrke. Som præsident Lee sagde i går, så ligger denne kirkes styrke i dens folks hjerte, i den enkeltes vidnesbyrd om sandheden af dette værk. Når individet har dette vidnesbyrd, så bliver

Den asiatiske søofficers øjne, der var fugtige af tårer, skinnede i hans tiltrækkende mørke ansigt, da han sagde: „Det er sandt, er det ikke?"

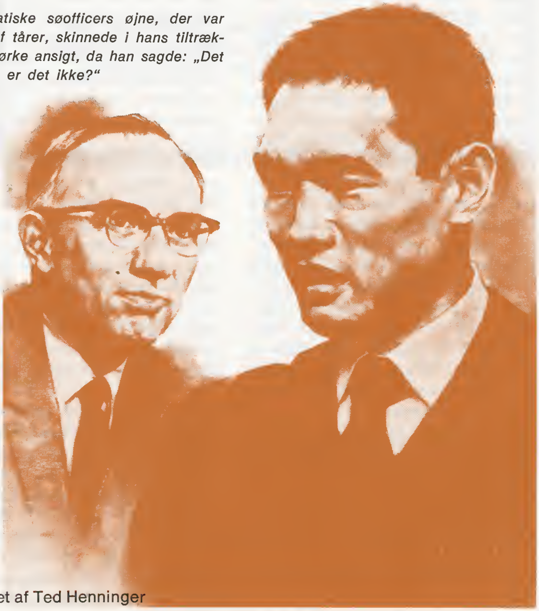

Illustreret af Ted Henninger

det, kirken kræver af en, til udfordringer i stedet for pligter. Frelseren sagde: „Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let. “ (Matt. 11:30).

Det åg der hedder ansvar og pligter i kirken, samt det at være leder bliver til vidunderlige muligheder i stedet for at være problemer for den, der påtager sig at være et trofast medlem af Jesu Kristi Kirke.

Da jeg forleden overværede en konference i det østlige USA. lyttede jeg til en ung ingeniørs oplevelser. Han havde sluttet sig til kirken nogle måneder forinden. Missionærerne havde henvendt sig til ham i hans hjem, og hans kone havde inviteret dem indenfor. Hun havde reageret ivrigt på deres budskab, medens han selv følte sig tiltrukket mod sin vilje. En aften sagde hun noget om, at hun gerne ville døbes. Han blev rasende. Vidste hun da ikke, hvad det ville betyde? Det ville betyde, at de skulle ofre en masse tid, at de skulle betale tiende, at de ville komme til at give afkald på deres venner. Det ville betyde, at de ikke kunne ryge mere. Han tog sin frakke på og stormede ud af huset, selv om det var sent om aftenen, idet han smækkede døren hårdt i efter sig. Han gik rundt i gaderne og bandede ad sin kone, bandede ad missionærerne, ja, han bandede endog ad sig selv, fordi han havde givet missionærerne tilladelse til at undervise sig selv og hans hustru. Efterhånden som han blev træt, kølnedes hans vrede, og han følte pludselig en bønlig ånd i sit hjerte. Han bad, meden shan gik. Han bønfaldt Gud om at svare på hans spørgsmål. Og så kom det, klart og utvetydigt, omtrent som en eller anden havde udtalt ordene for hans øre: „Det er sandt!“

„Det er sandt,“ sagde han atter og atter til sig selv. „Det er sandt!“ Der var nu fred i hans hjerte. Da han igen var på vej hjem, begyndte kravene og forbudene, som han før havde været så irriteret over at se ud som muligheder. Da han åbmede døren, vidste han, at hans kone havde knælet i bøn.

Han fortalte den menighed, som han berettede dette for, om den glæde, der var kommet ind i deres liv. Det var intet problem at betale tiende. Det var naturligt at dele det, de havde, med Gud, som havde givet dem alting. Det var heller ikke noget problem at finde tid til kirken. Dette krævede blot, at man planlagde den tid, der var til rådighed, mere omhyggeligt. Ansvaret var heller ikke noget problem. For deres ansvar fik dem til at vokse åndeligt og gav dem et nyt syn på livet. Og så bar denne højintelligente og dygtige ingeniør, der var vant til at beskæftige sig med livets realiteter, sit dybt alvorlige og oprigtige vidnesbyrd om det mirakel, der var sket i hans liv, medens tårerne stod ham i øjnene.

Det samme er tilfældet med hundreder af tusinder i mange lande — dygtige mænd og kvinder, i forretningslivet såvel som indenfor andre erhverv, intellektuelle mænd og kvinder, der udfører store ting i verden; i deres hjerte brænder et stille vidnesbyrd om, at Gud lever, at Jesus er Kristus, at dette værk er guddommeligt, at det blev gengivet til jorden til velsignelse for alle dem, der vil benytte sig af de muligheder, det tilbyder.

Herren har sagt: „Se, jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham, og han med mig.“ (Åb. 3:20).

Jesus sagde følgende til jøderne i templet: „Min lære er ikke min egen, men hans, som sendte mig.

„Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget.“ (Joh. 7:16-17).

Dette er underet ved dette værk, at enhver selv kan kende det med sikkerhed. Man er ikke afhæmgig af læreren eller prædikanten eller missionæren, bortset fra at de naturligvis kan lære en noget og bære deres vidnesbyrd. Som Job erklærede for så længe siden: „. . . Ånden, den er i mennesket, og den Almægtiges Ånde giver dem indsigt.“ (Job 32:8).

Hvert eneste menneske kan selv med sikkerhed vide, at det er sandt, gennem den Helligånds gave, ja, vi kan vide det lige så sikkert, som vi ved, at solen står op om morgenen. Og når vi ved at det er sandt, så er vi tilbøjelige til at udøve selvdisciplin som den, der har viden om livets mening og formål, om det store ansvar, vi har overfor vore medmennesker, om vort ansvar ovefore vore familier, om vort ansvar overfor Gud.

„Lær af mig,“ siger Herren,“ og lyt til mine ord. Vandre i min sagtmodighed, så skal du have fred i mig.“ (L. & P. 19:23).

Dette er „den fred, der går ud over al forstand“, fordi den ikke er et produkt af tanken, men af Ånden, og „det, der hører Gud til, forstås af Guds Ånd“.

En meget intelligent og højtuddannet ung kvinde talte i Berchtesgaden, Tyskland, ved en konference for amerikanske militærpersoner, der er medlemmer af kirken. Jeg var til stede og hørte hendes ord. Hun var major i den amerikanske hær, hun var læge, en meget højt respekteret specialist på sit felt. Hun sagde:

„Det jeg ønskede mere end noget andet i denne verden var at tjene Gud. Men ligegyldigt hvor meget, jeg prøvede, kunne jeg ikke finde ham. Og så skete det forunderlige mirakel, at han fandt mig. En lørdag eftermiddag i september 1969 var jeg hjemme i Berkeley i Californien, da det ringede på min dør. Der stod to unge mænd udenfor; de var klædt i jakkesæt og havde hvide skjorter og slips på. Jeg blev så imponeret af dem, at jeg straks sagde: „Jeg ved ikke, hvad det er, I sælger, men jeg vil i hvert fald ikke købe noget.“ En af de unge mænd sagde: „Vi vil ikke sælge noget. Vi er missionærer for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og vi ville gerne tale med Dem.“ Jeg inviterede dem indenfor, og de talte om deres tro.

„Dette skulle blive begyndelsen til mit vidnesbyrd. Jeg har ikke ord til at udtrykke, hvor taknemmelig, jeg er, fordi jeg fik mulighed for at blive medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det er et privilegium. Den glæde og den fred, som dette glade evangelium har bragt mig, er som at have en Himmel her på jorden. Mit vidnesbyrd om dette værk er det dyrebareste i mit liv, det er en gave fra min himmelske Fader, som jeg altid vil være taknemmelig for."

Denne kundskab kommer til os i dag, som den kom til folk i tidernes morgen. Sådan kom den også til min ven, den asiatiske søofficer, og til ingeniøren, hvis ord, jeg har citeret. Sådan kom den også til lægen, hvis vidnesbyrd, jeg har gengivet. I denne sal findes der tusinder, der kunne tale om noget lignende. Spredt ud over verden findes der nu millioner. Og hvis der er nogen her, som hører min stemme, og som søger efter den Helligånds vidnesbyrd om dette, så tilføjer jeg mit eget vidnesbyrd. Det vil komme til jer, ganske som det i sin tid kom til Peter:

„Da Jesus var kommen til egnen ved Kæsarea Filippi, spurgte han sine disciple: „. . . ,Hvem siger I, at jeg er?' „Og Simon Peter svarede og sagde: ,Du er Kristus, den levende Guds Søn.'

„Da svarede Jesus og sagde til ham: ,Salig er du, Simon Jonas' søn! thi det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min Fader, som er i Himlene.

„ ,Så siger også jeg til dig, at du er Petrus, og på den klippe vil jeg bygge min kirke, og dødsrigets porte skal ikke få magt over den., " (Matt. 16:13-18).

Denne åbenbaringens klippe er kilden til kundskab om de ting, der hører Gud til. Det er den Helligånd, der vidner om den evige sandhed, og Dødsrigets porte skal ikke få magt over den, som søger denne sandhed, som akcepterer den, dyrker den og lever efter den.

Jeg bærer mit dybt alvorlige vidnesbyrd om disse ting og nedbeder denne kundskabs velsignelser over dem, der oprigtigt søger sandheden, i hans navn, som er ophavsmand til al sandhed, den Herre, Jesus Kristus. Amen.

Præsident Harold B. Lee døde uventet den 26. december 1973 om aftenen kl. ca. 21:00 lokal tid i en alder af 74 år. Han var kirkens 11. præsident.

Det ny præsidentskab er:

Præsident Spencer W. Kimball
1. rådgiver N. Eldon Tanner
2. rådgiver Marion G. Romney

Fra missionens præsidentskab

Kære søskende!
Vi har, i de sidste par måneder, set hvor afhængige vi bliver af blot nogle få mennesker. Der kan være en krise på grund af de olieforbud, som verdens nationer er ramt af. Olieforbudet kunne have langtrækkende virkninger. Det kunne betyde, at man mister sit arbejde. Det kunne betyde kulde og afsavn. Men der er én lektie, som kommer ud af alt dette, og det har at gøre med sabbatdagen.

Vi har fået restriktioner med hensyn til at køre om søndagen. Er det ikke mærkeligt, at et folk kunne tage så lidt hensyn til Guds ord, at kun et olieforbud eller en krise kunne overtale dem til at afstå fra at gøre uhellige ting på Herrens dag? Vil kun katastrofer bringe os tilbage til at erindre Gud foroven? Vil vi ikke lære af lektierne om de faldne nationer i fortiden, som ignorerede den Almægtige og priste fornøjelser og personlig vinding frem for noget andet? Vi ved, at overholdelse af sabbaten under tvingende økonomisk pres ikke er nogen overholdelse, som har nogen åndelig betydning. Et olieforbud, for eksempel, kan aldrig bringe sabbatsånden ind i et menneskes hjerte. Der kræves et andet motiv. Men vi kan få det motiv, hvis vi vil udvikle det.

Vi bør være klar over, at vi lever i de sidste dage. De vanskeligheder, der forårsages af krigen i Mellemøsten, og verdens olieproblemer er blot begyndelsen til prøvelserne. Bør vi ikke være kloge nok til at læse tidernes tegn og atter overveje vor stilling til Gud? Krigen i Mellemøsten er et af de mest betydningsfulde af alle disse tegn, og den er endnu ikke forbi. Skrifterne er fyldt med advarsler om, at menneskene må omvende sig eller tage følgerne, og hvad skrifterne forudsiger angående de sidste dage, er ikke behageligt at tænke på. Værre ting end en olieknaphed er forudset for fremtiden.

Bør vi ikke tænke over vor situation og søge at have Gud som vor forbundsfælle fremfor at sætte os i klasse med de vantro ved at fornægte hans ord. Gud vil beskytte de trofaste under de sidste dages prøvelser, men der er ikke en sådan forjættelse for de ulydige. Skulle vi ikke række ud af vor egen fri vilje og lytte til Guds ord og adlyde det?

Det kan godt være, at vi vil finde ud af, hvor vor skat ligger — ved de verdslige fornøjelser eller ved Guds ord.

En af vore apostle fremsatte ved den sidste konference den udtalelse, at det kan være lige så vigtigt for os i fremtiden at have et fødevarelager, som vi har talt om i velfærdsprogrammet i over 30 år, som det var for Noa at bygge arken, og påviste, at det måske kan være vor eneste frelse. Dette er blot en af måderne til at adlyde Gud.

De almindelige hverdagsagtige ting, som vi ved er rigtige, men ofte afholder os fra, er også en måde hvorpå vi kan tjene Gud. Det er nødvendigt, at vi tager vare på vor familie — åndeligt og fysisk. Det er nødvendigt, at vi tjener vore medmennesker.

En af de grundlæggende befalinger er, at bærerne af præstedømmet går ud til hvert hjem og virker som hjemmelærere. Denne personlige kontakt **i hjemmet** er en af de vigtigste ting vi kan gøre som medlemmer af Kirken. Vi **er** vor broders vogter. Vi får tildelt bestemte af disse brødre og søstre som hjemmelærere. De er **vort** ansvar. Vi får overdraget denne opgave af Gud gennem hans tjenere.

Må Herren velsigne os, at vi må vende vort liv i den rigtige retning.

Grant R. Ipsen,
missionspræsident

Følgende missionærer er ankommet til den danske mission den 15. november 1973

Michael Joel Madsen
fra Ogden, Utah.

Michael Francis Meyerson
fra Fullerton, Californien

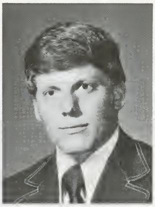

Glade R. Crowther
fra Ogden, Utah

Carla Jensine Vohlert Nielsen Petersen og Grant Lund Petersen fra Ogden, Utah

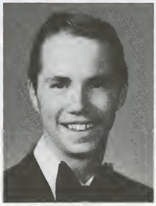

Kim Eugean Turner
fra American Fork, Utah

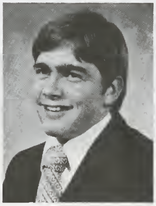

Robert Maxfield Long
fra Orem, Utah

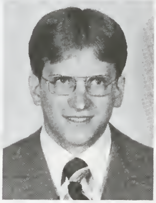

Scott Sheldon Dickson
fra Ogden, Utah

Døde

Århus:

Den 13. juni 1973 døde søster **Lucie Madsen,** 69 år gammel.

Den 28. oktober 1973 døde broder **William Andersen, 87 år gammel.**

Silkeborg:

Den 22. oktober 1973 døde søster **Jenny Carlsen,** 72 år gammel.

Amager:

Den 13. juni 1973 døde broder **Kaj Robert Hatting,** 83 år gammel.

Ålborg:

Den 30. oktober 1973 døde broder **Bernhard West,** 77 år gammel.

Dåb

Ålborg: 17. november 1973

Karsten Lynge Pedersen døbt af ældste Haln Turnbow, håndspålæggelse af ældste Brad Helms

København: 27. oktober 1973

Marie Andreasen døbt af ældste Jerry Jensen, håndspålæggelse af broder Omar Andersen

Esbjerg: 22. juli 1973

Krista Gram døbt af broder Bent Madsen Gram, håndspålæggelse af broder Aage Hansen

Herning: 11. august 1973

Aksel Damgård Laugesen døbt af broder Thomas Hyldgård, håndspålæggelse Henry Olsen

Ordinationer

København: 22. juli 1973

Børge Beyer ordineret til diakon af broder Johan Benthin

Jørgen Dalsgård Jepsen ordineret til diakon af broder Johan Benthin

30. september 1973

Børge Beyer ordineret til lærer af broder Bjarne Gram

Jørgen Dalsgård Jepsen ordineret til lærer af broder Jørn Pedersen

Herning: 24. november 1973

Aksel Damgård Laugesen ordineret til ældste af broder Knud Bent Andersen

Velsignelser

København: 5. august 1973

Rudy Lyngvig Jensen og Ellen Johansens datter **Christina Lyngvig Jensen** velsignet af broder Niels Johansen

Rudy Lyngvig Jensen og Ellen Johansens søn **David Lyngvig Jensen** velsignet af sin fader

Preben Robert Nielsen og Edith Jørgensens søn **Michael Nielsen** velsignet af sin fader

Nordre Gren: 4. november 1973

Freddie Kristensen og Greta Ingegerd Hager (Finnson) datter **Randi Maria Kristensen** velsignet af sin fader

Odense: 4. november 1973

Svend Erik Stokmann Irvold og Lene Jenrich Høvsgårds datter **Mirka Irvold** velsignet af sin fader

Ålborg: 4. november 1973

Leif Børge Klitgård og Jette Hegner Reinaus datter **Jeanett Hegner Klatgård** vesignet af sin fader

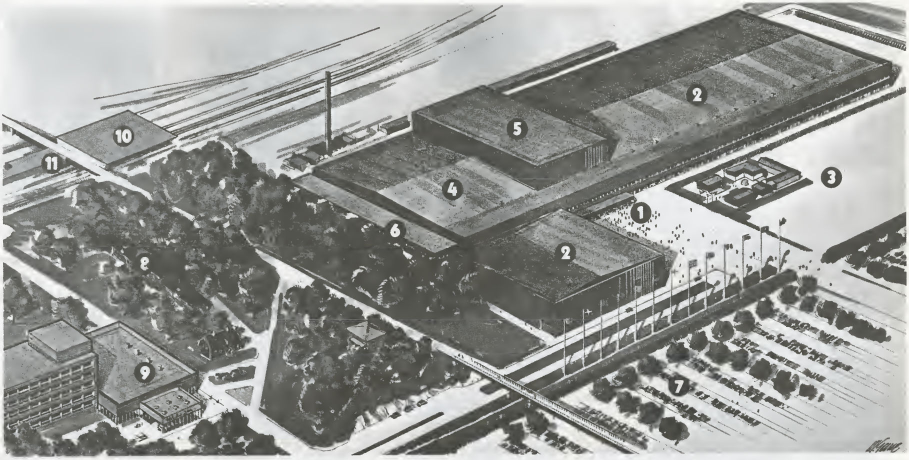

Områdekonference i Stockholm

Salt Lake City, Utah — — Planer for en fire område-generalkonference i 1974 i Stockholm meddeltes denne uge af Det første Præsidentskab af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges verdenshovedkvarter her.

De mere end 15.000 medlemmer af Mormonkirken, der bor i Danmark, Norge, Sverige og Finland er indbudt til at overvære den tre-dages konference, 16. til 18. august 1974.

I henhold til den bekendtgørelse, der er sendt til missions-, distrikts- og grenspræsidenter i de fire lande „vil konferencen blive under ledelse af kirkens Første Præsidentskab og medlemmer af generalautoriteterne vil være til stede og deltage i de forskellige møder".

Indbefattet vil også, sagde præsident Harold B. Lee, kirkens verdensleder, være „budskaber fra nogle af de dygtige, trofaste ledere af kirken i disse lande, der i næsten 150 år har bidraget med nogle af de trofaste medlemmer af kirken, heriblandt nogle, som har været i topledelsen".

Der regnes med at præsident Lee vil lede den delegation af kirkeledere, som vil overvære områdekonferencen, der bliver den fjerde afholdt af kirken. Tidligere områdekonferencer afholdtes i 1971 i Manchester i England, i 1972 i Mexico City for hellige i Mexico og Mellemamerika, og i august i år i München for syv nationer i Europa.

Møderne i 1974-konferencen vil blive afholdt i konferencesalen i Stockholms Internationale Udstillings og Kongres Center, S:t Eriks Mässan. Auditoriet har siddeplads til 5000.

Det første Præsidentskab tilråder medlemmer af kirken, som ikke bor i missionerne i Danmark, Norge, Sverige og Finland, til ikke at lægge planer for overværelse af konferencen, idet pladsen for de forskellige møder vil være stærkt begrænset.

Formålet med område-generalkonferencerne, der påbegyndtes af kirken i 1971, blev forklaret af præsident Lee ved en pressekonference i august i München. Efter at have omtalt kirkens hurtige vækst med nu mere end 3,300,000 medlemmer i verden, 17.000 missionærer arbejdende i 78 lande og forkyndende evangeliet på 17 forskellige sprog, sagde mormonernes verdensleder: „Jeg er sikker på, at De forstår, at når folk bliver døbt i kirken„ har de et ønske om at samle sig dér, hvor den kan findes en gruppe af hellige, især hvor de kan opnå alle kirkens velsignelser, indbefattet dem, der findes i vore templer. Med dette ønske hos vore medlemmer om at samles, der så tydeligt kommer til udtryk i tankerne, har vi ønsket at komme til dem med disse områdekonferencer. Her er vi istand til at mødes med vore ledere og gøre os bekendt med forholdene i hvert enkelt land. Her er vi istand til i højere grad at kunne kommunikere, end hvis vi blot ville blive i kirkens hovedkvarter."

Stockholm-konferencen vil begynde fredag aften den 16. august med et aktivitets- og underholdningsprogram, hvori vil deltage medlemmer af kirken fra de fire pågældende lande.

Fællesmøder er berammet til lørdag morgen og eftermiddag. Lør-

Områdekonference i Stockholm

S:t Eriks Mässan nye kongrescenter i Alvsjö ved Stockholm bliver skuepladsen for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige område-generalkonference i 1974. Auditoriet har siddepladser til 5000. Medlemmer fra Sverige, Finland, Norge og Danmark vil samles her i dagene 16. til 18. august 1974 for at modtage instruktioner fra generalautoriteter og lokale kirkeledere. Mere end 15.000 mormoner bor i de fire lande.

S:t Eriks-Mässans moderne anlæg i Älvsjö lige syd for Stockholm og som vil danne rammen om kirkens 4. områdekonference.

① *Hovedindgang*
② *Udstillingshaller*
③ *Udstillingsområde*
④ *Kongressale*
⑤ *Den store kongressal*
⑥ *Restaurant*
⑦ *Parkering*
⑧ *Älvsjö herregård*
⑨ *Hotel*
⑩ *Älvsjö station*
⑪ *Busholdeplads*

dag aften holdes særskilte møder for præstedømmets medlemmer og for kirkens kvinder. Afsluttende fællesmøder bliver holdt søndag morgen og eftermiddag den 18. august. Missionærarbejdet begyndtes i de skandinaviske lande af kirken i 1850, tre år efter at de hellige havde bosat sig i Utah under Brigham Youngs ledelse. Det første missionærarbejde udførtes inden for rammerne af en enkelt skandinavisk mission. Aktiviteterne udstraktes også til Finland og Island. Omvendelser til mormonismen skete hurtigt, og mange grene af kirken blev organiseret.

Mere end 30.000 hellige var emigreret fra disse lande til Utah, da kirken i 1930 blev 100 år.

Sverige blev en selvstændig mission i 1905, og i 1920 deltes den resterende skandinaviske del i en dansk og en norsk mission. Finland blev en mission i kirken i maj 1947.

Ny rådgiver til missionspræsidenten

Ved konferencerne i november 1973 blev Knud B. Andersen opretholdt som 2. rådgiver i missionspræsidentskabet. Broder Andersen har haft mange betroede stillinger i sin tid i kirken, bl.a. har han været distriktspræsident i Fyn-Jylland distrikt. Vi beder Herren velsigne ham i dette nye kald, at han må få kraft og styrke til at blive en vejleder for os alle i den danske mission.

HUSK

AT FORNY DIT ABONNEMENT PÅ STJERNEN!

Abonnementsprisen (incl. porto) er stadig kun kr. 30,— for et helt år og i udlandet kun $ 4.—.

I løssalg koster bladet kr. 3.— pr. nummer.

Betal straks og undgå at leveringen standses. Hvad med at glæde et familiemedlem eller en ven med et abonnement.

„Lyt til profetens røst“ hver måned, abonér på DEN DANSKE STJERNE.

Betaling i check udstedt til Den danske Stjerne, Dalgas Boulevard 164, 2000 København F, eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Dalgas Boulevard 164, 2000 København F. Husk på talonnen at skrive „Stjernen“.

Giroindbetalingskort kan fås på grenskontorerne.

Vielser

Den 18. august 1973 viedes søster Joan M. Pedersen fra Århus og broder Svend G. Nielsen fra Kolding af missionspræsident Grant R. Ipsen i Århus grensbygning. Stjernen ønsker hjertelig tillykke.

William Whitaker